

NPRO1 €135

ముగ్ధప్రణయం

891.73

5

Q

5

ముగ్ధప్రణయం

రచన :

ఐ. యస్. తుర్గెనీవ్

891.73

అపల్ల - వా

8526

నవోదయ పబ్లిషర్స్

విజయవాడ-2

ప్రచురణ నెం 9,

అపౌఢం 1879

సర్వహక్కులు

ప్రచురణకర్తలవి.

వెలరు. 1-00

అంధ్రా ప్రింటర్సు.

విజయవాడ-2.

مجلس
العلماء
الذين
كانوا
يعلمون
الدين
والفقه
والحقوق
والأدب
والفنون
والصناعات
والساعات
والساعات
والساعات

والساعات
والساعات
والساعات

ముగ్ధప్రణయం

అనువాదం :

సిరిమూర్తి

కృష్ణాజిల్లా పెనమలూరు గ్రామస్థులు
బిగురుపాటి బుచ్చిరామయ్య గారు
డా॥ చంద్రశేఖర్ గారు
బహుకరించిన పుస్తకం

ము గ్ధ ప్ర ణ య ౦

నే చెప్పబోయేది ఓ పురాణ గాథ. నా కప్పటికి పాతికేళ్ళు వుంటాయి. అప్పుడే పెద్దవాళ్ళ అజమాయిషీలోంచి బైటపడి విదేశయాత్రకి బయలుదేరాను-పై చదువులు చదివి రావడానికి కాదులేండి-ఓసారి అలా ఈ విశాలమైన విశ్వమంతా చూసినదామని. మంచి ఆరోగ్యం-యుక్తవయస్సు-ఉరకలు వేసే ఉత్సాహం-వీటన్నిటికీ తోడు కొదవలేనిడబ్బు-! బాధ్యతలేం ఇంకా నెత్తిన పెట్టుకోలేదు. అందుకని కావలసినంత స్వేచ్ఛ-మన యిష్టమే యిష్టం. నా జీవితానికదే వసంతకాలం. మనిషి మానుకాదు-అతని వసంతకాలం అతి చిన్నది అని అప్పటికింకా నాకు అవగతం కాలేదు...సరే - ఇప్పుడిది విషయం అప్రస్తుతం.

ఒక వరసా వాయూ లేకుండా ఓ గమ్యం ఉద్దేశం లేకుండా ప్రయాణం చేశాను. నా యిష్టంవచ్చినచోట ఆగేవాణ్ణి. మళ్ళీ కొత్తమొహాలు చూడాలనిపించగానే బయల్దేరేవాణ్ణి. అవ్వే నాక్కావలసింది-కొత్త మొహాలు! కోటలు,

గోడలు, అగడ్తలు, ప్రసిద్ధ పురాతన శిల్పాలు-ఇవన్నీ నా కసన్యాం. నా కుతూహలాన్ని రేకెత్తించేది మానవులొక్కరే! ప్రకృతి ప్రభావనామీద చాలా వుంది. కాని, కొండలు-గుహలు అడవులు-సెలయేళ్ళు-జలపాతాలు-ఈబాపతుప్రకృతిసౌందర్యం అంటేనా కేంపట్టదు. కాని, ముఖాలు-కళ్ళకల్లాడేమనుషుల ముఖాలువారి మాటలు-కదలికలు - నవ్వులు - ఆటలు - పాటలు-ఇవ్వి లేకుండామటుకు నేనుండలేను. నేనెప్పుడూ నలుగురితో కలసి వుండాలి - వాళ్ళతోబాటు చప్పట్లు తాళాలు కొట్టాలి - కొడుతూనే మిగతా అందరూ ఎలా కొడుతున్నారో చూడాలి. ఇదే నా ముఖ్య వినోదం. చూడటమంటే వుత్తినే కాదు-అదోరకమైన ఉల్లాసంతో-తీరని కుతూహలంతో పరీక్షగా పరిశీలిస్తాను...అరె-మళ్ళీ అసలు కథ వదిలేసినట్టున్నాను-

సరే అప్పుడు-ఇరవై యేళ్ళక్రితం రైన్ నది ఎడమతీరాన 'జ....' అనే చిన్న జర్మన్ పట్నంలో కొన్నాళ్ళు మకాం చేశాను. అంతకుముందే ఒకానొక వితంతు యువతితోటి ప్రేమకలాపంలో దెబ్బతిని విరక్తితో ఏకాంతంకోసం వెదుకులాడుతూ ఆవూరు చేరాను. ఆవిడనుటుకు భలే అందమైంది. చాలా తెలివిగలదికూడానూ. వాడూ వీడూ అని లేకుండా ప్రతివాడితోనూ సరసాలాడేది. నాకూ ముందు హుషారిచ్చి నట్టే యిచ్చి ఓనాడు హఠాత్తుగా ఒక బూరెబుగ్గల బవేరియన్ లెఫ్టినంట్ ని చేరదీసి నన్ను కూరంగా గాయపరచింది. మనలో మాటగా చెప్పాలంటే నా హృదయానికా నాడు తగిలిన గాయం ఏమంత పెద్దది కాదనుకోండి...ఏమైనా కొన్నాళ్ళ

గాటు ఏకాంతంలో పరితపిస్తూ గడపాలనుకొని 'జ...'కు జేరాను.
 ఆ వూరుకూడా నాకు నచ్చింది. రెండు సక్కలా రెండు ఎత్తైన
 కొండలు - మరపురాని నిమ్మతోటలు - రైన్ నది ఉపనదిమీద
 ఎత్తుగావున్న బిడ్డి-పూరినిండావున్న ద్రాక్షసారా - అన్నీ
 కూడా నన్నా కర్షించినాయి. సూర్యాస్తమయం అయ్యా
 అవకముందే అద్భుతమైన జర్మన్ సుందరాంగులు ఆ యిరుకు
 వీధుల్లో నడయాడుతూ విదేశీయుల్ని కూడా 'గు టెన్ ఎ బెస్ట్'
 అని అదోరకం తమాషా ఉచ్చారణతో పలకరించేవారు.
 వాళ్ళల్లో చాలా మంది చంద్రోదయం ఐన తర్వాతకూడా
 పికారుచేస్తూనే వుండేవారు. అనుగో-అలాంటి సమయంలో
 ఆ వీధులంట తిరగడమంటే మహా సరదాగా వుండేది
 నాకు. స్వచ్ఛమైన ఆకాశంలోంచి చంద్రుడు సూటిగా
 ఆవూరు చూస్తున్నట్లుంది. వూరు కూడా ఆ వెన్నెల
 ముసుగులో వెలిగిపోతూ ప్రశాంతంగా కనిపిస్తోంది.
 కాని ఆ వెన్నెల ఎంతనిర్దుష్టంగా నిరుద్రిక్తంగా కనిపిస్తున్నా
 లోలోపల ఎంత గర్జనగోళ పెడుతూ వుంటుందో వేరే
 చెప్పనక్కర్లేదు. ఇళ్ళ చూచులకింద కిటికీల్లోంచి సన్నని
 కొవ్వొత్తులు నునుసిగ్గుతో మినుకుమినుకు మంటున్నాయి.
 రాతిగోడల వెనకనుంచి ద్రాక్షతీగెల కొనలు మెలికలు తిరిగి
 పోతూ ఆలంబనకోసం అల్లలాడిపోతున్నాయి. కమ్మని నిమ్మ
 తావుల్ని మోసుకొస్తూ ముఖాల్ని స్పృశించి ముంగుగుల్ని
 సరిదిద్దిపోతున్న చల్లని తెమ్మెరలను కాస్తకూడా బీరుపోకుండా
 ఆవూరావూరమని పీలుస్తున్నారు మనుషులు.

‘జ...’ పట్నం రైన్ నదికి ఒకటి రెండుమైళ్ళు దూరాన వుంది. చాలాసార్లు ఆవది వొడ్డుకుపోయి బ్రహ్మాండమైన అశోకవృక్షంకింద రాతిబల్ల మీద కూర్చుని ఆ మహానదివంకే చూస్తూ కూర్చునేవాణ్ణి ఆ చపలచిత్తురాలైన విధవను గురించి ఆలోచిస్తూ. చెట్టుమీద కొమ్మమధ్య ఆకుల సందున అణిగి మణిగివున్న ‘మడోనా’ విగ్రహం ఎందుకో ఎప్పుడూ మంద హాసం చేస్తూండేది. నదికి అవతల వొడ్డున ‘ల...’ అని పట్నం వుంది. నేనున్న వూరికంటే అదికాస్త పెద్దదేనట. ఓరోజు సాయంత్రం నా మామూలు బెంచీమీద నది-ఆకాశం-ద్రాక్ష తోటలు-ఒకదాని తర్వాత మరోదానివంక చూస్తూ కూర్చున్నాను. కొందరు పిల్లకాయలు తారుపూసిన బోటాకటి ఒడ్డుకు లాగుతున్నారు. వొదులుగా అటుయిటూ కొట్టుకుంటున్న తెర చాపలతో ఓడలు ఏటివాలున జారిపోతున్నాయి. ఉన్నట్టుండి నా చెవులకు సంగీత ధ్వనులేనో వినిపించాయి. చెవులు రిక్కించి పిన్నాను. ‘ల...’ పట్నంలో ఏదో వాల్ట్జ్ వాయిస్తున్నారు. లయాను గుణ్యంగా మధ్యమధ్య డబుల్ బాస్ భమ్మంటోంది- ఏదో అస్పష్ట మధుర రాగాన్ని గుమ్మరిస్తోంది నయోలిన్- ఉల్లాసంగా ఈలవేస్తోంది మురళి.

“ఏమిటది?” అని అప్పుడే నాకైపోస్తున్న ఒక ముసల తన్ని అడిగాను.

అతను నోట్లో ఓ పక్కన పెట్టిన పైపు తీసి మరోపక్క పెట్టి అన్నాడు-

“అదా ? వాళ్ళంతా ‘బ....’ పట్నం నుంచి కోమర్స్ కోసం వచ్చిన విద్యార్థులు !”

ఈ కోమర్స్ ఏమిటో చూడాలి. ఏటవతల మన మెప్పుడూ వెళ్ళి చూడలేదు కూడాను, అనుకుని బల్లకట్టు మని పినివెతికి పట్టుకుని వెంటనే అవతలిగట్టుకు జేరుకున్నాను.

2

కోమర్స్ అంటే యేమిటో కొంతమందికి తెలియక పోవచ్చు. ఒక్కొక్క జిల్లా తాలూకు విద్యార్థులంతా కలిసి ఓచోట జేరి విందుచేసుకుంటారు. అందరూ ఒకటే యూని ఫారం-మిలిటరీ నిక్కరు, ఎత్తు బూట్లు, చిన్న గీతల టోపీ గల జర్మన్ యువకులు సామాన్యంగా ఒక్కొక్క గ్రూపుకు ఒక్కొక్క పెద్దవాడుంటాడు. దాదాపు తెల్లవార్లూ విండు వినోదాల్లో యధేచ్ఛగా పొగ, పానీయాలు తాగుతూ పాటలు పాడుకుంటూ యూదుల్ని దూషిస్తూ కాలం గడిపేస్తారు. ఒక్కోసారి బ్యాండ్ కూడా వెంట తెచ్చుకోవడం కద్దు.

ఇలాంటి కోమర్స్ ఒకటి ఆరాత్రి ‘ల....’ పట్నంలో ‘సన్’ హోటలుకు ఎదురుగా వున్న తోటలో జరుగుతుంది. హోటల్ లోనూ తోటలోనూ ఎక్కడపడితే అక్కడ జెండాలు గాలికి రెపరెపలాడుతున్నాయి. విద్యార్థులంతా నిమ్మచెట్లకింద

తేబుల్సుముందు కూర్చునివున్నాడు. ఓ తేబులుకింద పెద్ద కుక్క ఒకటి ప్రశాంతంగా కూర్చునివుంది. వాడ్యగాళ్ళు, వేటకొంచెం ఎడంగా కూర్చుని మధ్య మధ్య బీగు తాగి సేదతీర్చుకుంటూ హుషారుగా చిత్తంవచ్చినట్లు వాయిచేస్తున్నారు. రోడ్డుమీద చాలామంది జనంమూగి, తోట కంచెకు జేరగిలబడి వినోదం చూస్తున్నారు. నేనూ వాళ్ళల్లో కలిసిపోయాను. ఆవిద్యార్థుల్ని చూస్తుంటే నాకు చాలా ముచ్చటేసింది. వాళ్ళ కొగిలింతలు-విస్తుపోవడాలు-తెలిసీ తెలియనిపోజులు-నూక్షవీక్షణాలు-నిష్కారణమైన నవ్వు (ఇంతమంచి నవ్వు ప్రపంచంలో మరెక్కడా వుండదు)-ఉల్లాసభరితమైన సజీవమైన ఆకామారపు వెల్లువ-ముందంజ (ఎక్కడికైనా సరే-ముందుకైతే చాలు) నెయ్యా లనే కాంక్ష-వాళ్ళ చిన్నతనపు ఆదమరుపు...అన్నీ గాఢంగా హత్తుకుపోయి నా హృదయాన్ని మేల్కొల్పాయి. వాళ్ళల్లో కలిసిపోయి గంతులు వేద్దామనిపించింది.....

“చూసింది చాలదా ఆస్యా?”

అని రష్యన్ భాషలో ఓ పూరుష స్వరం ఎవరినో అడిగింది.

“ఇంకొక్కరవ్వసేపు...”

అని మరో స్త్రీ స్వరం అదే భాషలో అంది.

తటాలున వెనక్కు తిరిగాను. నా దృష్టి ఒక స్ఫురద్రూపియైన యువకునిమీద పడింది. అతని చేయిపట్టుకుని వక్కనే నిలబడివుంది మరోపిల్ల.

“మీరు రష్యన్లా?” అన్న ప్రశ్న అప్రయత్నంగా నా నోట్లోంచి దొర్లింది. అతను చిరునవ్వుతో అవునన్నాడు.

“అబ్బ! కల్లోకూడా అనుకోలేదు మనవాళ్ళేవరై నా కనిపిస్తారని! అందులోనూ ఇలాంటి కూపంలో-”

“మేమూ అనుకోలేదు సరీ. ఊ- మొత్తానికి ఈ పేడుక చూడడానికి రావడం మంచిదే అయింది... ఆ- నా పేరు గాగిన్. ఇది నా చెల్లెలు. మీరు ..మీ పేరు...”

నా పేరు చెప్పాను. వెంటనే మాటల్లో పడిపోయాం. గాగిన్ కూడా నా లాగే సరదాగా దేశాలు తిరుగుతూ వారం రోజుల క్రితమే అక్కడకు వచ్చాడట.

నిజం చెప్పాద్దా-స్వర్గంలోకూడా విడాకుల్లాగా విదేశాల్లోకూడా రష్యన్లే తటస్థపడితే నాకు మహా చికాకు సామాన్యంగా. అల్లంత దూరాన వుండగానే వాళ్ళ నడకతీరు, బట్టలకట్టు, ముఖ్యంగా వాళ్ళ మొహాల కవళికలను బట్టే పోల్చుకోగలను. సాధారణంగా సరళంగానేవున్నా ఒక్కోసారి తృణీకారభావం అధికారస్వభావం తొంగిచూసేవారి సామాన్య ముఖకవళిక హఠాత్తుగా అతిజాగ్రత్తకు ఆదుర్దాకు లోనై పోతుంది. ఒళ్ళు కుంచిండుకుని ‘హోగిదేవుడా-నేనేం వెర్రి పని చేయలేదుగదా-వాళ్ళంతా నన్ను చూసి వాడుగదా నవ్వేది’ అన్నట్లు వాళ్ల చూపులు తొట్రుపడతాయి... కాని మరుక్షణంలోనే మళ్ళీ ఆ వెనకటి రీతి-కళ-అప్పుడప్పు డత్యాశ్చర్యపు పోజు... అవును-వీలైనంతవరకూ రష్యన్లని తప్పించు కునే తిరుగుతాను. కాని గాగిన్ మటుకు వెంటనే నా మనసులో

నాత్తుకుపోనూడు. కొందరి కొందరి మొహాలు అలా చూస్తూ కూర్చుండిపోవా లనిపిస్తుంది అల్లాంటిది గాగిన్ ముఖం. స్నేహం చిప్పిలుతూ విశాలమైన నేత్రాలు-ఒంకులు తిరిగిన మెత్తని జుత్తు-ప్రసన్నమైన ముఖము...అతనివంక చూడకుండా అతనిగొంతు వింటే చాలు నవ్వుతున్నాడో లేదో అర్థమై పోతుంది. అలాంటి కంతస్వనం అతనిది!

తన చెల్లెలని చెప్పిన ఆ అమ్మాయికూడా అందాల కుప్ప. చంద్రబింబంలాంటి ఆమె ముఖం-నాజూకైన చిట్టినాసిక పసిపిల్లల్లా మినమిన లాడిపోతున్న బుగ్గలు-తళతళ మెరిసి పోతున్న కళ్లు-ఆమె ప్రత్యంగంలోనూ సౌష్ఠవం-ఏదో ప్రత్యేక విశేషం స్ఫురిస్తున్నాయి. ఆమెలో ప్రతిబింబిస్తున్న అమాయ కత్వం బాల్యం ముగ్ధత్వం చూసుంటే ఇంకా లోకంలో అట్టే అనుభం కాలేదనిపిస్తుంది...అన్నకీ ఆమెకీ ఎక్కడా పోలికే లేదు.

గాగిన్ అన్నాడు-

“మా బసకి వెళ్దాం రండినర్. ఇంకెంతసేపు చూస్తాం ఈ జర్మన్ పిల్లకాయల్ని? మరీ మేధకుల్లా వున్నారు. మన వాళ్లైతే అసలు కుర్చీలూ బల్లలూ విరగ్గొట్టడంతోగాని వినోదం ప్రారంభించరుగదా! ఏం ఆస్యా? ఇంటికి వెళ్దామా ఇహ? ఆస్యా తల వూపింది.

“మేం వూరిబయట ఓ ద్రాక్షతోటలో చిన్న బంగళా తీసుకున్నామండీ. చాలా బాగుంటుందిలేండి. చూస్తే వదిలి పెట్టలేరు మీరుకూడా. ఇంకా స్నేహట్లో చీకటి పడుతుంది.

వెన్నెల వచ్చేదాకా ఆగి అప్పుడు నది దాటుదాం... ఇంటి కెళ్ళేసరికి కాసిని పాలు సిద్ధంగా వుంచుతానంది ఇల్లుగలావిడ ముగ్గురం బయల్దేరాం. పూరు చుట్టూతా పూర్వ మెప్పుడో కట్టిన కోటగోడ ఇంకా వుంది. ఓ యిరుకుపాటి గేటులోంచి పూరిబయటపడి గోడవారే వందగజాలు నడిచి ఓ చిన్న గేటు ముందు ఆగాం. గాగిన్ గేటు తెరిచి నిటారుగావున్న పెద్దగుట్ట మీదికి తీసుకుపోయే దారిని నడవసాగాడు. దోవకి అటూ యిటూ ద్రాక్ష తీగలు-అప్పుడే అస్తమి:చాడేమోసూర్యుడు-ఆతీగల్ని ముంచెత్తుతున్న సంధ్యారుణకాంతి ప్రవాహం-కొండ మీద అల్లంతదూరాన కనిపిస్తున్న తెల్లని బంగ్లా గోడలు-వసారా-కిటికీలు.....దగ్గిరికి చేరుకోగానే గాగిన్ అన్నాడు-

“ఇదే మాయిల్లు. అమగో ఇల్లుగలావిడ పాలుకూడా తీసుకునే వస్తోంది.....గూపెన్ ఎడెన్స్ మేడమ్ !...వెంటనే కాస్త వద్దేనా తినాలి మనం. కాని యీలోగా-ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి చూడండి మీరు...ఎలావుంది దృశ్యం ?”

నిజంగా బ్రహ్మాండంగావుంది దృశ్యం. రైన్ నది ఎక్కడో దిగువన-లోయలోలాగా పచ్చని గట్లమధ్య తళతళా గుతూ ఒకవార సంధ్యాకాంతి ప్రతిఫలించి అరుణారుణంగా ప్రకాశిస్తూ ప్రవహిస్తోంది. ఒక గట్టున పొడువుకు కూర్చున్న పూరు-వీధులు-ఇళ్ళు తీర్చిదిద్దినట్లు కనిపిస్తున్నాయి. చుట్టూతా కొండలు, పొలాలూ విస్తరించుకువున్నాయి. చాలా అందం గావుంది దృశ్యం. కాని దీనికి మించి వుంది పై దృశ్యం. స్వచ్ఛమై అగాధంగా వున్న ఆకాశమూ వివిర్మలమైన వాతా

వరణమూ అవిరళమైన అంతరాళమూ నా మనోఫలకంలో
నాటుకుపోయాయి. అంతయెత్తున పుండబట్టో యేమో
అక్కడ గాలికూడా చల్లగా మెల్లగా తేలియాడుతూవుంది.

“అద్భుతమైన స్థలం ఎంచుకున్నారు మీరు” అన్నాను
నేను.

“ఆస్యా కనిపెట్టింది దీన్ని” అంటూ అందుకున్నాడు
గాగిన్ “ఊరూ ఆస్యా. నీ యజమానియీకానీ యిహా.
ఇలా యీ ఆరబైటే భోంచేద్దాం ఈ పూట. ఇక్కడనుంచైతే
ఆసంగీతంకూడా బాగా వినిపిస్తుంది... ఏమండీ - ఇది గమనిం
చారా మీరు? దగ్గరవుండి వింటే ఆ చాల్-అబ్బ-నానా రభస,
గోల గోలగా వుంటుందా-అదే దూరంనుంచి వింటే మన మన
సులు కలకబారి ఏవేవో స్మృతితంత్రులు సంచలిస్తాయి.”

ఆస్యా (ఆ అమ్మాయి పేరు అసలు అన్నా. కాని
గాగిన్ ఆమెను ఆస్యా అని పిలిచేవాడు-మీకే అభ్యంతరం
లేకపోతే నేనూ ఆ పేరే వాడతాను.) ఆస్యా లోపలికి వెళ్ళి
వెంటనే ఇల్లుగలాదిడతో సహా బైటకు వచ్చింది. ఇద్దరూ కలిసి
ఓ పెద్ద ట్రే పట్టుకువచ్చారు. అందులో ఓ పాలకూజా, ప్లేట్లు,
చంచాలు, చక్కెర, బెర్రీపళ్లు, రొట్టె వున్నాయి. అందరం
కూర్చుని అరగించనాగాం. ఆస్యా నెత్తిమీద నుంచి టోపీతీసి
వారేసి గిరజాలు తిరిగి మెడదాటి కిందికి దిగని నల్లని
కుదుల్ని వెనక్కి తోసుకుంది. మొదట నేనంటే కాస్త భిడియ
పడింది గాని గాగిన్ కోప్పడ్డాడు.

“ఏమిటి ఆస్యా అలా బిగుసుకుపోతాన్ ? ఆయనేమన్నా
కొరుక్కుతింటారా నిన్ను ?”

ఆస్యా కాస్త తబ్బిబైబ్బి చిరునవ్వు నవ్వింది. మరో
క్షణం పోయాక తనంతతానే కల్పించుకుని నాతో మాట్లాడ
టం మొదలెట్టింది. అబ్బ-అంత విసుగూ విరామంలేని మనిషిని
నేనింతవరకూ చూసెరగను. ఒక్కక్షణమైనా నిశ్చలంగా వుండ
లేదుకదా. అనుక్షణమూ లేచటం లోపలికి బైటికి పరుగెత్తడం
కూనిరాగాలు తియ్యడం వున్నట్టుండి విచిత్రంగా నవ్వటం-ఆ
నవ్వటంకూడా అందగూ అనుకునే మాటలు విని కాక తన
బుట్టలోకి వచ్చిన ప్రతి ఆలోచనకూ నవ్వుకుంటున్నట్టుంటుంది.
చెంపకు చేరడేసివున్న ఆ కళ్ళునిర్భీతిగా ఉత్సాహం తలు
కొత్తుతూ సూటిగా చూడగలుగు. కాని అడపా తడపా కను
రెప్పలు కుంచిండుకుని నాగుండెల్లోకి చొచ్చుకు పోయేట్లు
అమాంగంగా చూచేది.

దాదాపు రెండుగంటలు అలా ఊసులాడుకుంటూ
కూర్చున్నాం. దినం గతించింది. ప్రజ్వలించిన సాయంతనం
ప్రశాంతమైన అరుణదీప్తిలోకి సన్నగిలి క్రమంగా కరిగి చీకటై
పోయింది. ఇంకా మాట్లాడుకుంటూనే కూర్చున్నాం ఆ చల్లని
పిల్లగాలుల సౌరభం అనుభవిస్తూ. గాగిన్ రైన్ వైన్ సీసా ఒకటి
తెప్పించాడు. తాపీగా దాన్ని గురించి చర్చించాం కాస్సేపు.
ఇంకా సంగీతం మా చెవులకు వినిపిస్తూనే వుంది కాని ధ్వని
అంతకంతకూ మృదువుగా మధురంగా వుంది. వూరంతా
దీపాలు వెలిగాయి. వున్నట్టుండి ఆస్యా తలవాల్చి కళ్ళలో

పడుతున్న ముంగురులు వెనక్కు తోసుకుని నిట్టూర్చి పడు కుంటానని చెప్పి ఇంట్లోకి పోయింది. కాని తన గదిలో దీపం వెలిగించుకోకుండా కిటికీపక్కనే నిలబడివున్న ఆమెను చాలా సేపు చూస్తూనే వున్నాను నేను. ఎట్టకేలకు చంద్రుడదయిం చాడు. అంతా ఇందాకటికంటే భిన్నంగా కనిపించింది. చంద్రికలు రైన్ నదీ తరంగాలతో దోబూచు లాడసాగాయి. కొన్ని అంధకారంలో ముణిగిపోయాయి. కొన్ని వెలుగులో ప్రకాశిస్తున్నాయి. మా గ్లాసుల్లోని ద్రాక్షసారాకూడా తమాషాగా మెరిసిపోతోంది. వాయుదేవుడు రెక్కలు ముడుచుకుకూర్చున్నట్లు గాలికూడా వీచడం మానేసింది. సురభిశ్చమైన నునువెచ్చదనాన్ని ఈససాగింది నేల.

నేనూ లేచాను-

“ఇహ నింటికి పోవాలి. ఏరు దాటడానికి బల్లకట్టుకూడా దొరకదేమో ఇలా కూర్చుండిపోతే.”

గాగిన్ కూడా లేచి సరేనన్నాడు. ఇద్దరం కలిసి కొండ దిగసాగాము. హఠాత్తుగా మా వెనక రాళ్ళు రప్పలు దొర్ల సాగాయి- ఆస్యా పరుగెత్తుకొస్తోంది.

“అరె-నువ్వింకా నిద్రపోయావనుకున్నానే!” అన్నాడు గాగిన్. కాని ఆస్యా జవాబులేకుండా మమ్మల్ని దాటి ముందుకు పరుగెత్తింది. మేం ఏటిబడ్డకు వెళ్ళేసరికి ఆస్యా అక్కడ బల్లకట్టుమనిషితో మాట్లాడుతోంది. నేను బల్లకట్టుమీదికి దూకి కొత్త మిత్రులదగ్గర వీడ్కోలు తీసుకున్నాను. గాగిన్

మర్నాడు నా బసకు వస్తానని వాగ్దానం చేశాడు. అతనిచేయి తీసుకునొక్కి, ఆస్యవైపుకూడా నా చేయి జాచాను. ఆస్య అందుకోకుండా నావంకచూస్తూ తల అడ్డంగా వూపింది.

బల్లకట్టు మనిషి బల్లకట్టునునదిలోకి తోసి తెడ్లువేయసాగాడు. నాలుగ్గజాలుపోంగానే వెనుకనుంచి “అబ్బ-చంద్రకాంతి పుంజంలోకి పోయావ్-దాన్ని చిద్రం చేశావ్” అని ఆస్య కేకపెట్టింది. నేను పక్కకివొంగి నదిలోకి చూశాను. బల్లకట్టుకు ఒరుసుకుని చీకటి అలలు తబ్బిబ్బాతున్నాయి.

“గుడ్ బై!” అని మళ్ళీ మారుమోగింది ఆస్య కంఠస్వరం. “రేపు కలుద్దాం” అన్నాడు గాగిన్.

ఆవలి ఒడ్డుకు జేరి బల్లకట్టుదిగి వెనక్కు తిరిగి చూశాను. అవతలాడ్డున ఎవళ్ళూలేరు చూడ్డానికి. చంద్రుని కాంతిపుంజం మళ్ళీ బంగారపు వంతెనలా నది అంతా ఆవరించుకుంది. వాల్ట్ జ్జ సంగీతం సన్నసన్నగా ఇంకా చెవుల్లో పడుతూనేవుంది. గాగిన్ చెప్పింది నిజమే. ఆ పాట నా మనసును నూటింది. సృదయం విచలించింది. కమ్మని గాలి గుండెలనిండా పీల్చుకుంటూ నెమ్మదిగా బయలుదాటి నా గదికి చేరుకున్నాను. ఎందుకో సమో తెలీని ఆత్రుతతో కమ్మని బడలిక ఒళ్ళంతా ఆవేళించింది. చాలా ఆనందంగా వుంది... కాని-ఎందుకు నేనంత ఆనందంగా వున్నాను? ఏమిటి నన్నానందపరిచింది? నేనేమీ కోరలేదు... నేనేమీ అనుకోనైనా లేదు... ఆనందంగా మటుకు వుంది.

గిలిగింతలు పెడుతున్నట్టున్న ఏవేవో భావాలతో నవ్వుకుంటూ గబగబా బట్టలు మార్చుకున్నాను. పక్కమీద

పడుకుని కళ్ళు మూసుకోబోతుండగా తలుక్కున మెరిసింది
నా మనోఫలకంలో ఓ ప్రశ్న—

“నేను ప్రేమిస్తున్నానా ?” వెంటనే నిద్రపట్టేసింది-
జోకొట్టిన ఫసిపాపలా పడుకుండిపోయాను.

3

మర్నాడు ఉదయం-మెలకువైతే వచ్చింది గాని ఇంకా
పక్కమీదనుంచి లేవలేదు-నా తలవైపు కిటికీమీద ఎవరో
కర్రతో తడుతున్నారు. దాంతోపాటు మేల్కొలుపుకూడానూ-
గాగిన్ కంఠస్వరం వెంటనే గుర్తించాను. గబగబా లేచి వెళ్ళి
తలుపు తీశాను.

“గుడ్ మార్నింగ్ ! పెందలాడే లేపేసినట్టున్నాను
మిమ్మల్ని. కాని ఎలాంటి ఉదయమో చూడండి-స్వచ్ఛమైన
ధీరసమీరం-మంద మందంగా తుషారం-భరద్వాజచక్రాల కిల
కిలలు—”

వొంకులు తిరిగిన తళతళాడుతున్న మెడతో ఎట్టని
బుగ్గలో గాగిన్ కూడా ఆనాటి ఉదయంలాగే స్వచ్ఛంగా
శుభ్రంగా వున్నాడు.

నేనుకూడ బట్టలు వేసుకున్నాక ఇద్దరం తోటలోకి
వెళ్ళి కూర్చున్నాం. కాఫీ అక్కడకే తెప్పించుకుని కబుర్లు

సాగించాం. గాగిన్ తన భవిష్యత్ ప్రోగ్రాం అంతా చెప్పు
కొచ్చాడు. స్వతంత్రుడు-అన్నోదకాలకి లోటులేని ఆదాయం-
కాదూ కూడదూ అనే వాళ్ళేవరూ లేరు. తన జీవితమంతా
కళారాధనలోనే గడుపుతాడట. అసలు మనస్సెట్టూ కుదుర్చు
కోలేక ఇన్నాళ్ళూ వృధా అయిపోయిందేమిటా చాలా చింతిం
చాడు పాపం. నేనూ నా ప్లాన్లు అప్పీ అన్నీ అతనికి చెప్పేను.
దుఃఖమయమైన నా భగ్నప్రేమ రహస్యంకూడా చెప్పేశాను.
ఓపికతోనే పిన్నాడుగాని, నా ప్రేమ నిష్పలప్రయాస అత
నిలో కించి తయినా సానుభూతిని కలిగించినట్లు లేదు. బాగుంద
న్నట్టు నాతోబాటు అతనూ నాలుగు నిట్టూర్పులు విడిచి
ఇహ లేచి ఇంట్లోకి వెడదాం రండన్నాడు. తను 'సిన'బొమ్మలు'
చూపిస్తానన్నాడు. నేనూ వెంటనే అంగీకరించి లేచాను.

ఆస్యా ఇంటిదగ్గరలేదు. శిథిలమర్గం దగ్గరకు వెళ్ళిందని
ఇంటియజమానురాలు చెప్పింది. 'ల...' పట్నానికి రెండు
మూడుమైళ్ళలో ఒక పురాతనమైన శిథిలభవనం-ఎవరో జమీం
దార్లదివుంది. గాగిన్ తనపోర్టు ఫోలియోలన్నీ విప్పతీశాడు.
బొమ్మలన్నిటిలోనూ కూడా మంచి జీవకళి వుంది. కుంచె చాలా
స్వేచ్ఛగా నడిచింది. కాని ఒక్కటికూడా పూర్తికాలేదు;
గీయటంకూడా కాస్త అజాగ్రత్తగా మసక మసకగా వుంది.
అదేమాట అతనికూడా చెప్పాను.

"అవునండీ. మీరు చెప్పింది నిజమే. మరీ కుర్రతనంగా
వున్నాయి. కాని-ఏం చెయ్యను చెప్పండి. ఇది నేనేం ప్రత్యే
కించి అభ్యసించలేదు. దానికోడు సహజమైన స్టాప్

మందకొండిత త్వమూనూ. ఊహలుమాత్రం నక్షత్రమండ
లాన్ని అందుకుంటాయి. పర్వతాల్నే పెకలించివెయ్యగలమని
పిస్తుంది. తీరా నిర్వహణదగ్గరకొచ్చేసరికి ఎక్కడలేని నీరసమూ
విసుగునూ!”

నేనేదో కాస్త ప్రోత్సాహకరంగా మాట్లాడబోయాను
కాని గాగిస్ చేతో వారించి పోర్ట్ ఫోలియోలన్నీ పోగుజేసి
ఎత్తి సోఫాలో పడేశాడు.

“కాస్త సహనంకనక నాకల వడితేనా ఏదోవిధంగా
నిలబడగలను—లేకపోతే ఇలా జడుణ్ణయి వుండాల్సిందే!”
అన్నాడు పళ్ళు బిగపట్టి. అంతలోనే సంబాళించుకుని— “సరే
పదండి—ఆస్యా ఎక్కడుందో ఏమిటో చూద్దాం” అన్నాడు.

ఇద్దరం ఇంట్లోంచి బైటికి వచ్చాం.

4

ఆపాడుబడ్డ దుర్గం దగ్గరకు వెళ్ళాలంటే దాదాపు
అడివిలాంటి లోయలోంచి సలికెళ్ల పాములాంటి దారినపోవాలి.
పక్కనే ప్రవహిస్తున్న సెలయేరు కొండలవాలుల ప్రశాంతంగా
పవ్వళించిన మహానదిని ఆలింగనం చేసుకుందామనే ఆత్మతతో
మిట్టపల్లాలోపడి పడుతూ లేస్తూ నిర్భరిస్తూ పరుగిడుతోంది.
మనోహరమైన దృశ్యాలు, సూర్యకిరణాలు తమాషాగా పడి
చిత్రవిచిత్రంగా కనిపిస్తున్న తావులు చూపించసాగాడు గాగిస్.

అతనేమంత గొప్ప చిత్రకారుడు కాకపోయినా అతని హృదయంలో కొట్టు మిట్టాడుతున్న కళాపిపాస కళాప్రియత్వమూ నా కనగతమైనాయి.

సిథిలదుర్గం దగ్గరకు త్వరగానే జేరుకున్నాం. అల్లంత దూరాన వుండగానే ఓగోపురం కనిపించింది. ఐమూలగా పగిలి నందు ఏర్పడ్డా ఇంకా పటిష్టంగానే కనిపిస్తోంది. దాని కటూయిటూ పాచిపటిపోయి గడ్డి గాదం మొలకెత్తిన కోటగోడలున్నాయి. బైటికి పొడుచుకొచ్చివ కొండరాళ్ళకి పట్టిన పాచి వ్రేలాడుతూంది. గేట్లుమాత్రం ఏమాత్రం చెడిపోకుండా ఉన్నాయి. మేము గేటుదగ్గరకి వెళ్ళేసరికి ఒక స్త్రీవిగ్రహం లేడిలారాళ్ల గుట్టలుకూడ లెక్కజేయకుండా పరుగెత్తి గోడయెక్కి అంచుదాకా పోయి గభాల్ను ఆగిపోయింది. ఇంకో అడుగు ముందుకేస్తే కింద అగాధమే ననిపించింది.

“అరె-ఆస్యా అండీ! ఆస్యా! పిచ్చెక్కిందేమిటి దానికి?” అని విస్తుపోయాడు గాగిన్.

గేటు దాటి లోపలికి వెళ్లాం. తీగెలు, పొదలు, చెట్లూ చేమా విపరీతంగా పెరిగిపోయాయి. గోడ చూరుమీద నుంచున్నది ఆస్యాయే. మాపైపు తిరిగి ఉన్న చోటనుంచి కదలకుండానే పకపక నవ్వింది. గాగిన్ నీ పని చెప్తానుండు అన్నట్టు తరని ఆడించాడు. నేనూగొంతెత్తి ఆమె మొండిసాహసానికి కోప్పడ్డాను.

గాగిన్ నా చెయ్యి లాగాడు - “ష్వ! దాన్నలా వదిలెయ్యండి. దానిసంగతి మీరెరుగరు. ఆ గోపురం ఎక్కా

లనుకున్నా ఎక్కేస్తుంది. ఇలారండి - మనమిక్కడ కాలక్షేపం చేద్దాం.”

నేను చుట్టూ కలయజూచాను. ఓ చిన్న కొయ్యబడ్డీలో ఒక ముసలమ్మ కూర్చుని మేజోడు అల్లుతూ ఆగి సులోచనా లోంచి మా వంక చూస్తోంది. యాత్రీకులకు బీరు, జింజర్ బ్రెడ్, సెల్టెనాటర్, అమ్మతూటుంది ఆమె. మేరుద్దరం ఆవిడదగ్గర కెళ్ళి పాతకాలపు డొక్కుల్తో బీరు సేవిస్తూ ఓ కొయ్య బెంచీ మీద కూచున్నాం; ఆస్యా ఆ గోడమీదే కాళ్లు ముడుచు కుని కూర్చుంది. తలమీద దోమతెరలాంటి సన్నని రుమాలు కట్టుకునివుంది. స్వచ్ఛమైన ఆకాశ నేపథ్యంలో ఆమె నిజంగా మనోహరంగా కన్పించింది. కాని ఆమెను చూస్తుంటే నాలో ఏదో విరక్తభావం జనించింది. కింగ్ టిరోజు ఆమెలో ఏదో అసహజత - తెచ్చిపెట్టుకున్న వ్యగ్రత కనిపించింది...నన్నేదో ఆశ్చర్యపరచి ఆకీర్షిస్తామనా ఆమె తాపత్రయం అనిపించింది నాకు. ఎందుకది? ఎంత చిన్న తనపుచేష్ట!

నా ఆలోచనలన్నీ పసిగట్టినట్లు నావంక ఓసారి నిశితంగా చూసి మళ్ళీ విరగబడి నవ్వింది. రెండు గంతుల్లో గోడమీద నుంచి గెంతి ముసలమ్మదగ్గరకు పరుగెత్తుకొచ్చి ఓగ్లాసుడు మంచిసీళ్ళడిగింది.

తన అన్న వంక తిరిగి -

“నేను తాగడానికనుకుంటున్నావా? కాదు - ఆగోడ మీద పూలచెట్లు నీళ్ళుపోసే దిక్కు లేక మాడిపోతున్నాయి-వాటికోసం!” అంది.

గాగిన్ ఆమె మాటలు వినిపించుకోనేలేదు. గ్లాసు చేత బట్టుకుని మళ్ళీ గోడ యెక్కింది ఆస్యా. ఏదో ఘనకార్యం చేస్తున్నట్లు సగర్వంగా సవిలాసంగా వొంగి ప్రతి పూలచెట్టు మీదా రెండు మూడు నీటిబొట్లు విక్షేపించసాగింది. ఆమె లాలిత్యం లాఘవం మనోహరమైన అవయవ విన్యాసం-అన్నీ బాగానే పున్నాయి, ఐనా ఆమెమీద నాకు చిరాకు తగ్గలేదు. పున్నట్టుండి ఆస్యా కాలుజారి కింద పడిపోతున్నట్లు ఒక్కసారి గావుకేకపెట్టి మరుక్షణమే పగలబడి నవ్వసాగింది. నాకు మరీ చిరాకేసింది.

ముసలమ్మ ఓక్షణం తలెత్తించూసి గొణుక్కుంది -
 “మేకపోతులా పాకిపోతుంది పిల్ల!”

ఎలాగైతేనేం చివరికి ఆస్యా పూలమొక్కలకి నీళ్ళు పోయడం పూర్తిచేసి ఆకతాయితనంగా ఊగిసలాడిపోతూ మా దగ్గరకి వచ్చింది. ఆమె కనుబొమలు నాసికాపుటాలు పెదవులూ విచిత్రంగా వెక్కిరిస్తున్నట్లు విచలించాయి. కొంతవరకు లక్ష్యం కొంత ప్రమోదం స్ఫురిస్తున్న ఆమె నల్లని కళ్ళు అర్ధనిమిలితా లయ్యాయి.

“నా ప్రవర్తనేం బాగులేదంటారా? మీరేమంటే నాకేం-నిజానికి మీరు నన్ను మెచ్చుకుంటున్నారని నాకు తెలుసు!” అని అంటున్నట్లుందామె ముఖం.

“బాగుంది ఆస్యా! చాలా బాగుంది!” అన్నాడు గాగిన్ గొంతు బిగబట్టి.

ఆస్యా వున్నట్టుండి సిగ్గుపడ్డట్టు కళ్ళు నేలకొరిచి ఏదో నేరంచేసినదానిలా నెమ్మదిగా వచ్చి మా పక్కన కూర్చుంది. అప్పుడే ఆమె ముఖం పరీక్షగా చూసింది నేను. అంత త్వర త్వరగామారిపోయే ముఖం నేనింకెక్కడా చూడలేదు. మరికొద్ది నిమిషాలకల్లా ఆమె ముఖం వెల్లబారింది. గాఢమైన విషాద చ్చాయలు అలుముకున్నాయి. ముఖంలోని అనయవాలే పెరిగి నిశితంగా వున్నాయా అనిపించింది. గంభీరమైన నిశ్చలత దాల్చింది ఆస్యా. ఆస్యా మా వెనకాలే ఎస్తూండగా శిథిల దుర్గంచుట్టూ తిరిగాం దృశ్యాలన్నీ చూసి ఆసందిస్తూ. భోజన సమయం దగ్గరికొస్తోంది. గాగిన్ మళ్ళీ ముసలమ్మ దగ్గర బీరుకొన్నాడు. గ్లాసు ఎత్తి నావంకతిరిగినవ్యుతున్న కళ్ళను నాకంతా తెలుసన్నట్లు చికిలించి- “మీ హృదయేశ్వరి ఆరోగ్యానికి !” అన్నాడు.

“ఆయనకి- మీకో హృదయేశ్వరి వుందా?” అని అడిగింది ఆస్యా గభాల్న.

“ఎవరికుండదు ?” అని అడికి లించాడు గాగిన్.

ఆస్యా ఒక్కక్షణం ఆలోచించింది. మళ్ళీ ఆమె ముఖం మారిపోయింది. మళ్ళీ దేన్నో ప్రతిఘటిస్తున్నట్లు మూర్ఖ నిర్లక్ష్యం ఆవరించిందామె ముఖాన్ని.

తిరుగుదోవలో ఇంకా కిరగబడిపోయింది. ఒకటే నవ్వు-కృష్టం వచ్చినట్టల్లా ఆడి పోయింది. ఒక చెట్టుకొమ్మ విరిచి తుపాకిలా బుజాన వేసుకుంది. దోవలో ఒక బ్రిటీష్ కుటుంబం ఎదురై నట్టు జ్ఞాపకం. వాళ్ళందరుకూడా ఆస్యా

వంక వింతగా పరిహాసంగా హీనంగా చూశారు. వెళ్ళని ఇంకా రెచ్చగొట్టాలని ఆస్యా పిచ్చిపాట కూడా ఏదో పాడ సాగింది. ఇంటికి జేరుకోంగానే తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయి మళ్ళి భోజనానికిగాని బై టికి రాలేదు. ఈసారి వేషమార్చి దర్శన మిద్దామనుకున్నట్లుంది - వున్నవాటిలోకల్లా మంచిగాను ఏరి వేసుకుంది. జుట్టు అణగదువ్వి గౌనులోపలికి ముడిచి చేతులకు జోళ్ళుకూడా వేసుకుంది. తేబులుదగ్గర చాలా వినయవిధేయ తలతో మెలిగింది. భోజనం అట్టే చెయ్యలేదు. వైన్ గ్లాస్ తో నీళ్లుమాత్రం చప్పరిస్తూ సత్సంప్రదాయంలోపుట్టి పెరిగి బాగా చదువుకున్న పిల్లలా ప్రవర్తించింది. గాగిన్ కూడా ఆమెను ఏమీ అనలేదు. ఆమె పోకడలన్నీ సహించి వదిలేయడం అతని కలవాటేనల్లే వుంది. మధ్యమధ్య మందహాసంతో 'ఆ - అ డేదో చిన్న పిల్ల - పోనిద్దురూ' అన్నట్టు నానంక చూసేవాడు. భోజనం కాంగానే ఆస్యా లేచి తన సన్నని నడుంవంచి శిరసు విన మించి లేచి, టోపీ పెట్టుకుంటూ ఫ్రాలూయూని చూసిరానా అన్నయ్యా అని అడిగింది.

అన్నయ్య సదామందహాసం కాస్త తబ్బిబెబ్బింది—

“నా అనుమతి ఎస్పెక్టుంచీనేవ్ !?...ఐనా - మాతో వుండడం అంత విసుగ్గా వుండేమిటి?”

“అబ్బేబ్బే అదికాదు. ఫ్రాలూయూ దగ్గరకొస్తాననిన్న చెప్పాను. అదీగాక మీ రిద్దరే వుంటే ఇంకాస్త కలసాగా వుంటా రేమోనని! శ్రీమాన్ న...గాను ఇంకేమైనా సరదా

కబుర్లు చెప్తాడేమో నీకు!” అని నావంక చూపి వెళ్ళిపోయింది ఆస్యా.

గాగిన్ నా చూపు తప్పించుకుని తల వంచుకున్నాడు-

“ఫ్రా'లూ'యా అంటే-చచ్చిపోయిన ఈ ఊరిపెద్దకు భార్య తెలివితేటలు పూజ్యమైనా చాలా మంచావిడలేండి. ఆస్యా అంటే బలే ప్రేమ కుదిరిందావిడకి. కొంచెం తక్కువ తరగతి మనుష్యులతో పరిచయం చేసుకోవడమంటే ఆస్యాకి మహా సరదా. దీనికంతకూ మూలకారణం సహజగర్వం అనుకుంటాను. మీరూ గమనించే వుంటారు-మొత్తానికి ఆస్యా గారాబాల కూచి.....”

ఒక్కక్షణం ఆగి మళ్ళీ అన్నాడు గాగిన్-“ఏంచెయ్యను చెప్పండి. అసలెనల్లతోనూ నేను ఖరాఖండిగా వుండలేను. ఆస్యాతో అసలే వుండలేను. దాని విషయంలో గారాబంగా వుండితీరాలి నేను”

నేనేం మాట్లాడలేను. గాగిన్ విషయం మార్చాడు. అతన్ని చూసినకొద్దీ అతనిపై నా కభిమానం ఎక్కువౌతుంది. అతన్ని బాగా అర్థంచేసుకున్నాను. అరమనికలు లేక ఎవరైనా ఇట్టే సమ్మేసే సినలైన రష్యన్ స్వభావం అతనిది. కాని విపరీతమైన ఒడలిక. పట్టుదల, చురుకు బాలు ఏకోశానాలేవు. యవ్వనం అతనిలో ప్రశాంత దీప్తిని కలిగించిందేగాని పొంగి పొరలేదు. మంచి ఆకర్షణ తెలివితేటలూ వున్నాయిగాని పూర్తిగా పరిపక్వాని కొచ్చాక ఎలా తయారౌతాడో ఊహించలేకుండా వున్నాను. కళాకారుడౌతాడా? కాని కళా

కారుడు కావాలంటే పడాల్సిన శ్రమ - నిర్విరామంగా నడుం వంచి... 'అది - ఆ శ్రమ నీవల్ల కాదు నువ్వాబాధ పడలేవు రా నాయనా' అనుకున్నాను. అతని అనిశ్చయ స్వభావం పెదవి కదపని మాటలతీరు చూస్తుంటే అలా అనిపించిందినాకు. కాని అతన్ని ప్రేమించకుండా వుండటం అసంభవం. హృదయమిచ్చి వుచ్చుకోగల మనిషి ! కొంతసేపు సోఫాలో జేరగిలబడి, కొంత సేపు బంగ్లాముందు పచ్చార్లుచేస్తూ ఇద్దరం మూడు నాలుగు గంటలు గడిపాం. ఈ నాలుగు గంటల్లోనూ మా స్నేహబంధం విడిరానిబంధంగా దృఢపడిపోయింది.

సూర్యుడ స్తమించాడు. నేను వెళ్లి పోవలసిన సమయం కూడా వచ్చింది. ఆస్యా ఇంకా తిరిగి రాలేదు.

“అబ్బ-ఎంత స్వేచ్ఛ దీనికి ! సరే... నే రానా మీతో యింటిదాకా ? దోవలో ఫ్రాలూయూ ఇంటివద్దగరకూడా చూడ వచ్చు ఆస్యా అక్కడుండేమో. మీ కాట్టే దూరంకూడా కాదు” అన్నాడు గాగిన్.

ఇద్దరం కొండదిగి ఒక ఇరుకు సంనులోకి తిరిగి ఓ నాలు గంతస్తుల ఇంటిముందు ఆగాం.

“ఆస్యా ! ఆస్యా !” అని కేకపెట్టాడు గాగిన్.

మూడో అంతస్తుమీద ఓకిటికీ తెరుచుకొని ఆస్యా చిట్టి తలకాయ బైటికి తొంగి చూసింది. ఆమె వెనకనుంచి పళ్లూడి పోయిన మసక కన్నుల జర్మన్ ముదుసలి ఒక తెకూడా తొంగి చూస్తోంది.

“ఇక్కడే వున్నా నన్నయ్ ” అంది ఆస్యా మోచే తులు కిటికీబద్దీమీద ఆనిస్తూ. “ఇక్కడెంత బాగుందనుకున్నావ్ ఇదుగో పట్టుకో-” అంటూ జేరేనియమ్ పూలగుత్తి ఒకటి విసిరేసింది—

“నేనే నీ హృదయంలో వున్నాననుకో ! ”

ఫ్రాలూయీ నవ్వింది.

“న...గారు ఇంటికి వెళ్ళిపోతున్నారు. నీతో చెప్పి వెళ్తారట !” అని గాగిన్ మళ్ళీ కేకపెట్టాడు.

“ఓ ! అలాగా ? ఐతే ఆయనకే ఇవ్వు ఆ పువ్వు. ఇదుగో వచ్చేస్తున్నా.”

ధడాల్న కిటికీ మూసేసింది. ఫ్రాలూయీని ముద్దెట్టు కునికూడా వుంటుంది. గాగిన్ ఏం మాట్లాడకుండా పువ్వు నాచేతికిచ్చాడు. నేనూ ఏం మాట్లాడకుండా అది తీసుకుని జేబులో పెట్టుకుని ఏటిబడ్డుకు వెళ్ళి బల్లకట్టుయెక్కి అవతలి బడ్డుకు జేరాను.

ఏదో విచిత్రమైన హృదయభారంతో ఏ ఆలోచనా లేక ఇంటికి పోతూండగా ఒక అతి పరిచితమైన వాసన గప్పన గుబాళించింది ఆ వాసన సామాన్యంగా జర్మనీలో ఎక్కడా లేదు. అలానే నిలబడిపోయి పరికించి చూశాను. రోడ్డుపక్కనే జనపనార మొక్క ఒకటి కనిపించింది. ఆ పైస్త్రీ సువాసనతో నా జన్మభూమి నాకళ్ళముందు తళుక్కున మెరిసి రెక్కలు కట్టుకు అక్కడికి వెళ్ళిపోవాలనిపించింది. ‘ఇక్కడేంచేస్తున్నా

న్నేను ? ఈ విదేశంలో విహతీయులమధ్య ఎందుకిలా తిరుగు
తున్నాన్నేను ? నా హృదయాన్ని కుంగదీస్తున్న భావం ఒక్క
సారిగా కలతపెంచి అగ్నిజ్వాలలు రేపింది. కిందటి నోజుకంటే
వివరీతమైన భావాందోళనతో కొంపకు జేరుకున్నాను. ఏదో
కోపంలాంటిది నన్ను చాలాసేపటివరకు నదిలిపెట్టలేదు. నాకే
అరంకాని విసుగు, చిరాకు నన్ను సమిలేశాయి. చివరకు ఎల్లాగో
కూర్చుని రోజూలాగే చపలచిత్తురాలైన ఆ వితంతువుని
తలుచుకుంటూ ఆవిడ ఉత్తరం ఒకటి బైటికితీశాను. కాని అది
చదవనేలేదు. నా ఆలోచనలన్నీ వెంటనే మరోమలుపు తిరి
గాయి... ఆస్యాచుగురించి ఆలోచించసాగాను. మాటల సంద
ర్భంలో రష్యాకు తిరిగి వెళ్ళడానికేదో అడ్డంకి వుందని సూచి
చినట్టు జ్ఞాపక మొచ్చింది.....

“అసలు ఆమె అతని చెల్లెలేనా ?” అని బిగ్గరగా
ప్రశ్నించుకున్నాను.

ఒట్టలు మార్చి పక్కమీద పడుకుని నిద్రపోవడానికి
ప్రయత్నించాను. కాని గంటతర్వాత మళ్ళీ లేచికూర్చున్నాను.

‘తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతో కులికిపోయిన ఆ వయ్యారి
భామ’మీదికే పోతున్న ఆలోచనల్ని అలా వదిలేసి వూరు
కున్నాను.

“ఫార్నేసినా కుడ్యచిత్రాగ్లో రాఫెల్ గెలేటియాలా
వుంది ఆస్యా... అది వాడి చెల్లెలుకాదు కూడానూ!...”

విధవరాలి పుత్తరం వెన్నెట్లో తెల్లగా మెరుస్తూ నేల
మీద పడివుంది.

5

మర్నాడు ఉదయం మళ్ళీ బల్లకట్టు యెక్కి 'ల...'కు వెళ్ళాను. గాగిన్ ను చూడటానికే వెళ్తున్నానని పైకి ఎంత అనుకున్నా అసలు నేవెత్తున్నది ఆస్యాకోసమేనని నాకు తెలుసు. ఇవ్వాళ అమె ఎలా ప్రవర్తిస్తుంది-? కిందటి రోజులాగే చమక్కులు చేస్తుందా లేదా అనినాకుతూహలం. ఇద్దరూ హాల్లోనే కూర్చుని వున్నారు. రాత్రీ పొద్దునా రష్యానిగురించి ఒకటే ఆలోచించడంవల్లనో యేమో, ఆస్యా అతి సామాన్యరాలై మూర్ఖభవించిన రష్యన్ స్త్రీత్వంలా సాక్షాత్కరించింది. పాత గౌను వేసుకుని, జుత్తంతో అదిమి చెవులవెనక్కు దువ్వి కిటికీపక్కనే కూర్చుని జీవితంలో మరేపని ఎరుగనట్లు నిశ్శబ్దంగా నిరాడంబరంగా ఏదో ఎంబ్రాయిడరీ అల్లుకుంటూ నిశ్చలంగా వుంది. పల్లెత్తి మాట్లాడకుండా వంచిన తల యెత్తకుండా పని చేసుకుంటున్న ఆస్యాని చూస్తుంటే మన దేశంలో కాట్యాలూ మాసాలూ కళ్ళముందు గోచరించారు. "మాతా ప్రియమాతా" అని ఆస్యా కూనిరాగం తీయటం ప్రారంభించడంతో ప్రకృతి సంపూర్ణమైంది. కొంచం పాలిపోయి, ఉత్సాహం ఉరకలువెయ్యని ఆమె ముఖం చూస్తూ నిన్నటి కలలన్నీ తలుచుకునేసరికి ఎందుకో తెలీని పశ్చాత్తాపం ఆవేశించింది నన్ను...

ఆ రోజుకూడా చాలా బాగుంది. బైటికెళ్ళి బొమ్మలు
గీసుకుగావాలనుకున్నాడు గాగిన్. అతనికేం అభ్యంతరంలేక
పోతే నేనూ వస్తానన్నాను.

“అహా హా- తప్పకుండా రండి. మంచి సలహాలైనా
ఇవ్వగలను” అంటూ పోస్టాఫీలియో చంకన పెట్టుకుని బయ
ల్దేరాడు గాగిన్. నేనూ అతన్ని అనుసరించాను. ఆస్యా
ఇంట్లోనే వుండిపోయింది. వెళ్ళేముందు గాగిన్ పులుసు మరీ
పల్చబడకుండా చూడమని ఆస్యాతో అన్నాడు. సరేనంది
ఆమె. ఇద్దరం దిగున లోయలోకి పోయి కూర్చున్నాం. కాగితం
తెరిచి పెన్నిలు చేతబట్టి బారజాచుకున్న శాఖలతో ఒక ఓక్
చెట్టు స్కెచ్ వేయసాగాడు గాగిన్. ఆపక్కనే నేనూ నడుం
వాల్చి జేబులోంచి ఓపుస్తకంతీశాను. రెండు పేజీలుమించి మరిసాగ
లేదు. గాగిన్ కూడా కాగితం ఖరాబు చేయడంతప్ప సాధించి
దేమీలేదు. కబుర్లుతో పొద్దుబుచ్చాం. కళాకారుడనేవాడు
ఏ మార్గం తొక్కాలి - ఎలా పనిచేయాలి - ఏ పద్ధతిన -
ఏవి విసర్జించాలి-ఏవి స్వీకరించాలి - అసలు ఈరోజుల్లో కళా
కారుని విశిష్టత ఏమిటి - ఇలా అనేక విషయాలు చర్చించు
కున్నాం. చివరికి ‘ఇవాళ భావాలు రావడంలేదు, అనిగాగిన్ కూడా
పక్కనే వచ్చి పడుకున్నాడు. ఏపేజీ మాట్లాడుకున్నాం. ఒకరి
హృదయా లొకరికి విప్పి చెప్పకున్నాం. ఇంటికి తిరిగి వచ్చే
సరికి ఏదో ఘనవిజయం సాధించినట్లు మా హృదయాలు
సంతృప్తిగా తేలిగ్గా వున్నాయి. ఆస్యా మేం వెళ్లేటప్పుడెలా
వుందో ఇప్పుడూ అలానే అక్కడే కూర్చుని వుంది. బాగా

పరిశీలించి చూచాను ఆమె ముఖం - టక్క టమాడుగాని, కొత్త పాత్ర సభినయిస్తున్నట్లుగాని ఎక్కడా చిన్నమెతు సూచనకూడా కనిపించలేదు ఈసారి ఆమె నాటకమాడుతోందని ఎవరూ అంటానికి వీలేదు.

సాయంత్రం అయింది. ఆస్యా నాలుగుసార్లు ఆవులించి పెందలాడే తన గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. నేనూ వెంటనే గాగిన్ తో చెప్పి ఇంటికి పోయాను. కలలకి స్పృశ్చి చెప్పాను - పడుకోబోయేముందు మాత్రం హఠాత్తుగా ఆశ్చర్యపడటం జాపకం -

“అబ్బ - ఏం ఊసర వెల్లి రా పిల్ల!... ఏమైనా - అతని చెల్లెలు మాత్రం కాదని నా నమ్మకం!” అనుకున్నాను

6

రెండు వారాలు దొర్లిపోయాయి. ఈ రెండువారాల్లోనూ ప్రతిరోజూ నేను గాగిన్ బంగ్లాకు వెళ్తూనే వున్నాను. ఆస్యా నన్ను తప్పించుకు తిరుగుతున్నట్లు నిపించింది గాని వెనకటిలాగా చలచిత్తపు వికారాలేం పోవడంలేదు. నవ్వుకూడ తగ్గించేసింది. తనలో తాను అమితమైన న్యధతో కుంకుతున్నట్లుంది. మసిషిని బాగా పరిశీలించాను నేను.

ఫ్రెంచి, జర్మన్ భాషలు రెండూ ధారాళంగా మాట్లాడగలదు. కాని గాగిన్ చదువుకీ ఈమె చదువుకీ

ఏమాత్రం పోలిక లేదు - ఈమెదంతా అదో రక
 మైన అసాధారణమైన చమత్కారం అనిపించింది. చిన్నతనం
 నుంచీకూడా ఓతలిచేతుల్లో పెరిగినట్లుకూడా అనిపించలేదు.
 వేసక్ టోపీ, ఆర్టిస్ట్ స్మాక్ మినహాయిస్తే తాడి ఎక్కు-
 వైన రష్యన్ పెద్దమనిషిలా ఒద్దకంగా వుంటాడు గాగిన్. కాని
 ఆస్యా అలాకాదే! ఆమె ప్రతి కదలికలోనూ ఏదో కలత-
 వ్యాకులత కనిపిస్తుంది. ఇంకా పొంగారని గ్రాక్ష సారాయం,
 చల్లారని కషాయం. వస్తుతః సిగ్గటి, పిరికిమనిషి. తన భిడియా
 సికి తానే సిగ్గుపడి బలవంతాన ధైర్యం స్వేచ్ఛ ప్రదర్శించ
 డానికి ప్రయత్నించిందిగాని కృతకృత్యురాలు కాలేకపోయింది
 పాపం. చాలాసార్లు ఆమె గతాన్ని గురించీ రష్యాలో వాళ్ళ
 జీవితాన్ని గురించీ అడిగానుగాని, సరిగా సమాధానం రాలేదు.
 విదేశాలకొచ్చేముందు చాలాకాలం పల్లెటి దిక్కున వుందని
 మాత్రం గ్రహించగల్గాను. ఓరోజు ఒంటరిగా కూర్చుని ఏదో
 పుస్తకం చూస్తోంది. రెండుచేతుల్లోనూ తలపెట్టుకుని వేళ్ళన్నీ
 జుత్తుల్లోకి దోపి అచ్చుకాగితాన్ని నమిలేస్తోంది.

“బ్రేవో! ఎంత శ్రమ-ఎంతశ్రమ పడుతున్నావ్!”
 అంటూ ఆమెను సమీపించాను నేను.

ఆస్యా తలయెత్తి నావంక నిశితంగా చూచింది-

“నవ్వుటంతప్ప నాకింకేం చేతకాదనుకుంటున్నట్టు
 న్నాడు!” అని వెళ్ళిపో నుంకించింది.

పుస్తకంమీద పేరుచూశాను- ఏదో ఫ్రెంచి నవల.

“ఐనా మీరెన్నుకున్న పుస్తకంకూడా ఆట్టే మంచిది కాదని నా అభిప్రాయం!” అన్నాను

“ఇంకేం చదవాలి మరి నేను?” అంటూ ఆస్యా పుస్తకం తేబులుమీద విసిరికొట్టి- “అలా ఎటన్నా పోయి సరదాగా కాలక్షేపం చేస్తాను” అంటూ గార్డెన్ లోకి పరుగెత్తింది.

ఆవేళ సాయంత్రం గాగిన్ కి ‘హెర్మన్ అండ్ డరోతియా’ చదివి వినిపించాను. మొదట ఆస్యా నూ పక్కనంచి అటూ యిటూ నాలుగుసార్లు తిరిగి తర్వాత తల ఓ పక్కకి తిప్పుకుని నా పక్కనే కూర్చుంది చదవటం పూర్తయ్యేదాకా. మర్నాడు మరీ గుర్తుపట్టలేకపోయానామెని. కొంత సేపటికి హఠాత్తుగాగాని స్ఫురించలేదు డరోతియాలా ఆదర్శ గృహిణిలా ప్రవర్తిస్తోందని. ఆ పిల్ల నాకో అంతు దొరకని సమస్యై కూర్చుంది అంతమృదుల హృదయనూ అంత ముంగోపినీ నే నింకెక్కడా చూడలేదు. ఓ చెంపనా ఒళ్ళుమండేట్టు చేస్తూనే నన్నా కర్షింస్తోంది. ఆ రోజు కారోజు ఆమె గాగిన్ చెల్లెలు మాత్రం కాదని నాకు గూఢి అవుతోంది. అతనామెకిచ్చే చనువు మరీ మితిమీరినట్లు వారిద్దరి అనురక్త హృద్దులుమీరినట్లు కనిపించింది. మామూలు అన్నా చెల్లెళ్లలా మలుకు నా కెక్కడా కనిపించలేదు వాగు.

ఒక విచిత్ర సంఘటన నాయీ అనుమానాన్ని మరీ బలపర్చింది.

ఓ రోజు సాయంత్రం గాగిన్ ఒంగ్లాకి వెళ్ళాను. ఎప్పుడూ తాళంవేసి వుండని గేటు ఆనాడు తాళంవేసి వుంది. ఎందు

కనా అని ఆలోచించకుండా పక్కనే కంచెలో వున్న దారి
గుండా తోటలోకి ప్రవేశించాను. ఆ పక్కనే అల్లంత
దూరంలో అకేసియా తీగల మధ్య ఒక పొదరిల్లు వుంది.
అందాకా వెళ్ళి అది దాటిపోతుండగా ఆస్యా కంఠస్వరం విని
న్రూన్పడి నిలిచిపోయాను. గద్దదిక మైన కంఠంతో ఆ వేశపూరి
తంగా అంటోంది—

నువ్వు తప్ప నా కింకెవరూ అఖిలేను - ఇంకెవర్ని
ప్రేమించలేను. నాకు నువ్వే కావాలి! నువ్వుంటే చాలు!”

“పూరుకో ఆస్యా. ఏమిటిది మరీ పిచ్చి పిల్లలా...?
“నీమాట నమ్మననా నీ అభిప్రాయం?” అంటున్నాడు గాగిన్.

ఆ పొదరింటోంచే వినిపిస్తున్నాయ్ వారి మాటలు.
తీగెల సందులోంచి ఇద్దరూ కనిపిస్తున్నారూడానూ, వాళ్ళు
మటుకు నన్ను గమనించలేదు.

“నువ్వే! నువ్వే!” అంటూ ఆస్యా అతని గుండెలమీద
పడి ఎక్కిల్లుపట్టి ఏడుస్తూ మెలికలు తిరిగిపోతోంది.

“అహా, అబ్బ-పూరుకోమరి!” అంటూ గాగిన్ ఆమె
తల నిమురుతూ పూరడించాడు.

ఒకటి రెండు ఊణాలు కదలేక అలానే నిలబడిపోయి...
అలి కష్టమీద తేరుకున్నాను. అడుగు ముందుకు వెయ్య
కూడదనిపించింది. వెంటనే వెనక్కు తిరిగి వచ్చిన దోవనే
బైటపడి ఇంటికి పగుగెత్తుకెళ్లాను. నా అనుమానాల్ని రూఢి
పరిచిన ఆ కాకతాళీయ సన్నివేశం నాలో ఏదో పైశాచిక

తృప్తిని కలిగించినట్లుంది. చిరునవ్వు నవ్వుకుంటూ చేతులు నులుముకున్నాను. కాని నా హృదయం ఓమూల కుంగిపో తూనేవుంది. ఎంత భేషజం! ఎంత కపటం! ఎందుకు? ఎందు కింత నటన? నన్ను వెర్రివెధవను చెయ్యాల్సిన అవసరం ఏమిటి?...నిజంగా గాగిన్ ఇంతవాడని కళ్ళోకూడా అనుకో లేదు...ఎంత అమాయకంగా కనిపించాడు!

7

ఆరాత్రి ఎల్లాగో వేగించాను. తెల్లవారంగానే నా 'రక్ శాక్' బుజాన వేసుకుని ఇంటియజమానురాలితో సాయంత్రందాకా రానని చెప్పి ఏటివొడ్డునేపడి కొండల్లోకి వెళ్ళిపోయాను. హన్ డ్స్ రాక్ (కుక్కమూపు) అని పిలవ బడే పర్వతపంక్తిలో ఈ కొండలొక శ్రేణి. మృత్యాచాణ శాస్త్రజ్ఞులచాలిట సుక్షేత్రం. ముఖ్యంగా స్వచ్ఛమైన లావా రాళ్లు కుప్పతిప్పలుగా వుంటాయి ఇక్కడ. కాని నా మనసు మృత్యాచాణాలమీద లేదు అసలు దేనిమీదా నిలకడగా లేదనుకుంటాను గాని ఒక్క 'రిమిమి'కు ఖాయం-మళ్ళీ గాగిన్ ముఖం చూడదలుచుకోలేదు. నా యీ హఠాత్కోపానికి కారణం వాళ్ళ మోసమేనిని నచ్చజెప్పుకున్నాను. అసలు వాళ్ళిద్దరూ రక్త సంబంధులని నాతో చెప్పుకోనుని ఎవరే డ్చారు? మిగతా గొడవలన్నీ నా మనసునుంచి దూరంగా

పాగద్రోలాను. ఇట్టంవచ్చినట్టు కొండలూ లోయలూ ఎక్కి
 దిగాను. గ్రామీణ పానశాలల్లో నిశాంతి తీసుకున్నాను.
 అక్కడ అందరితోనూ కలిసిపోయి కులాసా కబుర్లు చెప్పుకు
 న్నాను. నిర్మలాకాశంలో తేలిపోతున్న మేఘమాలనుచూస్తూ
 ఎండకి వెచ్చబడ్డ రాతిబండమీద వెల్లకలా పడుకున్నాను.
 మూడురోజులు మూడు నిమిషాల్లా గడిపాను. అప్పడప్పుడు
 మనసు కలుకుమంటున్నా నే తిరిగిన ప్రదేశాల్లోని ప్రశాంత
 ప్రకృతి దృశ్యాలు నా తాత్కాలిక భావానుగుణ్యంగానే
 పుటంవల్ల హాయిగానే గడిచిపోయింది కాలం.

చిట్టడవుల్లోని గుగ్గిలపు వాసన, వడ్రంగి పిట్టల
 కూతలు, చిటుకు చిటుకున చెట్టుకొమ్మల్ని కొట్టేశబ్దాలు-
 తరళమైన సెలయేళ్ళ నిరంతర జ్వరరీధ్వానం- అలల్లా తేలి
 పోతున్నట్లున్న సుదూరపర్వత పరిక్తి - పరిశుభ్రమైన జన
 పదాలు - పురాతన పవిత్ర దేవాలయాలు - మహావృక్షాలు-
 విశాలమైన మైదానాలు - గిరువ తిరిగిపోయే నీటిమిల్లుల
 బ్రూహచ్చక్రాలు - నీలిరంగు పాదరక్షలు - బూడిద వర్ణపు
 మేజోళ్ళు - అతి మందవేగంతో కిక్కిచప్పుడు చేసుకుంటూ
 దొర్లిపోయే బళ్ళు-గుర్రాలు-ఆవులు- ఎడ్లు- ఆపిల్, పియర్
 ఫలవృక్షాలమధ్య నున్నని రోడ్లమీద అనంతయాత్ర చేసే
 తీర్థప్రజలు... ఆ మూడురోజుల్లోనే కన్నవీ పిన్నవీ అన్నీ కలిసి
 ఒకటే భావంగా నా హృదయంలో హత్తుకుపోయాయి. ఆక్ష
 ణికమైన అనుభూతులకు నామనసు కై వశంచేశాను.

అవన్నీ జ్ఞాపకం చేసుకుంటూంటే ఈ నాటికికూడా
నా హృదయం ఆనందతుండలమై పోతుంది. స్వయం సమృద్ధిలై
సహనశీలురైన కష్టజీవుల సౌభాగ్యంతో విలసిల్లే జర్మన్
భూమాతా, నీకివే నా నమోవాకాలు! చల్లగావుండు తల్లీ!
శాంతిభద్రతలతో తులతూగు తల్లీ!...

మూడోనాడు సాయంత్రానికి ఇంటికి చేరుకున్నాను.
అన్నట్టు ఓ విషయం మర్చిపోయాను- గాగిన్లమీది కొపం
కొద్దీ నా పూర్వప్రేయసి- ఆ వితంతువు స్వరూపాన్ని మళ్ళీ
నా హృదయంలో ప్రతిష్ఠించుకుందామని ప్రయత్నించేను.
కాని నా ప్రయత్నం నిష్ఫలమైపోయింది. ఓసారి ఆమెను
మూర్తి గట్టుకోటానికి ప్రయత్నిస్తూండగా నాదృష్టి ఒక
జర్మన్ పిల్లమీద పడింది. ఎవరో కృషీవలుల పిల్ల. గుండని
ముఖము- అమాయకంగా తేరిపారజూస్తూ వెలుగులు విర
జిమ్మే కళ్ళు...నావంక పసితనపు నిష్కాపట్యంతో చూసింది...
నిష్కల్మషమైన ఆమెచూపులుచూసి సిగ్గుతో తలవంచు
కున్నాను. ఆమెసమక్షంలో అబద్ధమాడుకోలేకపోయాను. నన్ను
నేనేవంచించుకోలేకపోయాను. తక్షణమే ఆవితంతువునిగురించిన
సర్వలోచనలూ వర్జించాను, శాశ్వతంగా!

ఇంటికొచ్చేసరికి గాగిన్ రాసిన వుత్తరం ఒకటి పడి
వుంది. నా ఆకస్మిక అదృశ్యానికి ఆశ్చర్యపడుతూ తన్నుకూడా
తీసుకుపోనందుకు తిట్టిపోశాడు. వచ్చినవెంటనే వాళ్ళ యింటికొ
సారి రమ్మనికూడా మరీమరీ వ్రాసాడందులో. ఉత్తరంవిసుక్కుం
టూనే చదివానుగాని మర్నాడు ఉదయం మళ్ళీ 'ల...'కు
ఁయలుదేరాను.

గాగిన్ సాదరంగానే ఆహ్వానించి లోపలికి తీసుకు
పోతూ తల వాచేట్లు చినాట్లు పెట్టాడు. ఆస్యా నన్ను
చూడగానే యథాప్రకారం పగలబడి నవ్వి లోపలికి పారిపో
యింది. ఆస్యా నవ్వుకు గాగిన్ కూడా కాస్త తెల్లబోయి
“పిచ్చెక్కి వుంటుంది” అని గొణుక్కుంటూ “మీరేం అను
కోకండి బాబూ” అన్నాడు నాతో. అసలే ముళ్లమీద వున్న
ట్టున్నాను నేను. దానికీతోడు ఆమె చపలచిత్తం, వికార
చేష్టలూ నన్ను మరీ వికారపెట్టాయి. ఐనా ఏం ఎరగనట్టే
మామూలుగానే ప్రవర్తించాను. నేనీ మూడురోజుల్లో తిరిగిన
తిరుగుదూరం చెప్పాను. గాగిన్ కూడా నేలేనప్పుడు తను చేసిం
దంతా చెప్పాడు. కాని సంభాషణ సాగటంలేదు. ఆస్యా మళ్లీ
లోపలికొచ్చి మళ్లీ పరుగెత్తుకుపోయింది. చివరికి నేనేతోందర
పనివుంది ఇంటికి వెళ్ళాలని లేచాను. ఇంకా కూర్చోపెట్టడానికి
గాగిన్ కాసేపు ప్రయత్నించి, నావంక ఓసారి దీక్షగా చూసి-
‘సరే పదండి-నేనూ మీ యింటిదాకా వచ్చి దిగబెట్టి వస్తా’
నంటూ అతనూ లేచాడు. హాల్లో ఆస్యా మళ్లీ ప్రత్యక్షమై
తనచేయి జాపి నాకందించింది. నేనూ వినముడ నయ్యా
కాకుండా ఆమె వేలికొసలను మాత్రం స్పృశించి వదిలేశాను-

గాగిన్, నేనూ ఇద్దరం బల్లకట్టమీద ఏరుదాటి అశోకవృక్షం కింద బల్లమీద కూర్చున్నాం-చుటూతా వున్న దృశ్యాన్ని పరికిస్తూ. మాయిద్దరికీ అప్పడో అద్భుతమైన సంభాషణ జరిగింది.

ముందేనో సంబంధంలేని మాటలు నోటికొచ్చినవి నాలుగు మాట్లాడుకున్నాం. తర్వాత ఇద్దరి నోళ్ళకూ తాళాలు పడి మెరిసిపోతున్న మహానదినంకే చూస్తూకూర్చుండిపోయాం. వున్నట్టుండి గాగిన్ మొహంమీద మందహాసం మోసుకెత్తింది. అతనో ప్రశ్న వేశాడు-

“ఏమండీ-ఆస్యాని గురించి ఏమిటి మీ అభిప్రాయం? మనిషి చాలా విచిత్రంగా కనిపించి వుంటుంది మీకు ”

“ఆఁ-? ఆఁ- అవును!”

నేనూ ముందు నిర్విణ్ణుడ నయ్యాను-ఆస్యా సంగతెత్తుతాడని నేనూహించనైనా లేదు.

అతనింకా అంటున్నాడు-

“దాన్ని గురించి ఏమైనా అనుకునే ముందు దాన్ని బాగా అర్థం చేసుకోవాలి-దాని హృదయం వటుకు చాలా మంచిదేగాని ఒత్తి పిచ్చి మొహం. దాంతో వేగటం కాస్త కష్టమేగాని దాని తప్పేలేదు. దానికథ కనక తెలుసుకుంటే..”

“కథా-? ఆమె మీ...?”

గాగిన్ నావంక కనుకొలుకుల్లోంచి చూశాడు.

“అది నా చెల్లెలు కాదనుకొంటున్నారా యేమిటి ఖర్మం?” అంటూ నా గండ్రగోళం గమనించి చుట్టి అన్నాడు.

“అవును. అది నా చెల్లెలే. మా నాన్నగారి కూతురు. మిమ్మల్ని విశ్వసించవచ్చునని తోస్తుంది. అసలు కథంతా చెప్తాను వినండి—

“మా తండ్రి బాగా చదువుకున్నవాడు-విజ్ఞాని-దయా దాక్షిణ్యాలు గల మనిషి. కాని చాలా దురదృష్టవంతుడు కూడానూ. ప్రపంచంలో చాలామంది దురదృష్టవంతులున్నారు. వాళ్ళకంటే ఎక్కువ బాధ పడకపోయినా-మొదటి దెబ్బకే తట్టుకోలేకపోయాడు. చిన్నతనంలోనే మా అమ్మని ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. కాని వివాహమైన తర్వాత అచిరకాలంలోనే ఆరు నెలల పసిగుడ్డును నన్నీలోకంలో వదిలేసి ఆమె మరణించింది. మా తండ్రి నన్ను తీసుకుని పల్లెటూరు వెళ్ళి పన్నెండేళ్ళు గడిచాడక్కడ. నా చదువ్రాసంధ్యా అంతా ఆయనే స్వయంగా చూసేవాడు. ఓ సారి మా పినతండ్రి మా వూరు రాకపోతే నేనింకా అక్కడే వుండేవాణ్ణి. ఈయన పీటర్స్ బర్గ్ లో ఏదో ఉన్నతోద్యోగంలో వున్నాడు. నన్ను తనతో పంపించివేయమని పట్టుబట్టాడు. నా నయను కుర్రాళ్ళలా ఏకాంతంగా పల్లెటూళ్ళో పడి వుండటం మంచిదికాదనీ, సరైన చదువ్రా వాతావరణం లేక ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతాననీ శతపోరాడు. ముందు మానాన్న అంగీకరించలేదు గాని చివరికెలాగో ఒప్పుకున్నాడు. ఆయన దగ్గర శలవు తీసుకు వెళ్ళి పోతుంటే నాకు దుఃఖం ఆగిందికాదు. చిరునవ్వు అనేది ఆయన మొహంమీద నేనెప్పుడూ చూడకపోయినా ఆయనంటే అంత అనుబంధం నాకు. పీటర్స్ బర్గ్ చేరిన తర్వాత

తొందరగానే ఆ విషాదస్మృతులు మర్చిపోయాను. కొన్నాళ్లు ఆఫీసర్స్ ట్రేయినింగ్ స్కూల్లో చదివి వెంటనే ఒక గార్డ్స్ రెజిమెంట్లో జేరాను. ప్రతి యేటా ఒకటి రెండు వారాలు శలవు తీసుకుని నాన్నగారి దగ్గర గడుపుతూండేవాణ్ణి. కాని ఆయేటి కామేడు ఆయనలో విచారం ఎక్కువైంది. ఎవరితోనూ మాట్లాడేవాడు కాదు. మరీ ఒంటరిగాడైపోయాడు. ఏదో అలోచిస్తూ ఎక్కడో చూస్తూ వుండేవాడు. అసలు మాటలాడే అలవాటే తప్పిపోయిందాయనకి. రోజూ చర్చికి మటుకు తప్పకుండా వెళ్ళి వచ్చేవాడు.

“అలా ఓసారి శలవుల్లో వెళ్ళినప్పుడు వదేళ్ళపిల్ల నొక తెను చూశాను మాయింట్లో. అదే ఆస్యా. ఎవరో దిక్కులేసి పిల్ల అనీ దాని పోషకభారం తాను వహించాననీ చెప్పాడు మా నాన్న. నేనూ పెద్దగా పట్టించుకోలేను. దానికికూడా అమితమైన సిగ్గు-ఎవళ్ళతోనూ మాట్లాడేదికాదు. మా నాన్న గదిలోకి నేవెళ్ళినప్పుడల్లా ఆస్యా ఏ తేబులు వెనకో బీరువా చాటునో ఆయన కుర్చీ వెనకనో దాక్కునేది. ఆ తర్వాత మిలిటరీ డ్యూటీ మూలంగా వరసగా మూడునాలుగేళ్ళు మా వూరు వెళ్ళలేకపోయాను. ప్రతినెలా ఓచిన్న వుత్తరం రాస్తూండేవాడు మానాన్న. ఆస్యా సంగతేం ఎత్తేవాడు కాదందులో. ఎత్తినా చాలాతక్కువ. ఏబై యేళ్ళు దాటినా, మంచి దేహ దార్ధ్యంగల మనిషి. ముప్పైయేళ్ళ మనిషిలా వుండేవాడు. అలాంటప్పుడు మా నాన్నకు చాలా ప్రమాదంగా వుండనీ ప్రాణాలతో ఆయన్ని చూడాలనివుంటే వెంటనే బయల్దేరి

రమ్మనీ మా స్తీ వద్దు రాసిన పుత్రరంచూస్తే నాకెలావుంటుందో ఆలోచించండి. పసుగెత్తుకుంటూ మావూరు వెళ్ళి ఆయన్ని చూశాను. కాని కొనవూపిరితో వున్నారు. నన్ను చూసి మహా దానంద పడ్డాడు. చిక్కి, పాలిపోయిన చేతుల్తో నీరసంగా నన్ను కొగిలించుకున్నాడు. దేనికోసమో బ్రతిమిలాడుతున్నట్టు చాలాసేపు నా కళ్ళల్లోకి పరీక్షగా చూసి తన ఆఖరి కోరిక నెరవేరుస్తానని నాదగ్గర వాగ్దానం తీసుకుని, ఆస్యాని తీసుకురమ్మని పక్కనేవున్న ముసలి సేవకుణ్ణి పంపించాడు. అతనువెళ్ళి ఆమెను లోపలికి తీసుకొచ్చాడు. ఆస్యా అసలు నుంచోలేనట్టుంది. నిలువెల్లా తీవ్రంగా కంపించిపోతోంది.

అతి కష్టమీద “ఇదిగోబాబూ- నీకప్పగిస్తున్నాను. నాకూతురు- నీచెల్లెలు. వివరాలన్నీ యకోవ్ చెప్తాడు.” అన్నారు నాన్నగారు. ఆస్యా ఇక భరించలేక ఆయన మంచం మీదపడి భోరున ఏడవసాగింది... అరగంటతర్వాత మానాన్న మమ్మల్ని వీడిపోయాడు.

తర్వాత యకోవ్ చెప్పాడు- మా అమ్మ బ్రతికి వుండగా ఆమెదగ్గర తాత్యానా అనే దాసీమనిషి వుండేది. తాత్యానా నాకు బాగా జ్ఞాపకం. సన్నగా పొడుగ్గావుండేది. మొహం ఎప్పుడూ కళకళలాడుతూ వుండేది. నల్లని విశాలమైన కళ్ళు... చాలా బాగుండేది. యకోవ్ చెప్పినదాన్ని బట్టి మాఅమ్మ చనిపోయిన తర్వాత నాలుగైదేళ్ళకు మానాన్న ఈమెతో సంబంధం ఏర్పరుచుకున్నాడని తెలుసుకున్నాను. మాఅమ్మ పోయినదగ్గర్నుంచి తాత్యానా మాయొట్టోవుంటు మానేసి వాళ్ళ చెల్లెలితోవుండేది.

“నేను పీటర్స్ బర్గ్ వచ్చేసినతర్వాత ఆమెను పెళ్ళి కూడా చేసుకుంటానన్నాడు కాని ఎంత బతిమాలినా ఆమె ఒప్పుకోలేదట.

“యకోవ్ సగర్వంగా చెప్పాడు- ‘తాత్యానా న్నో స్యేన్నా చాలా మంచిదిబాబూ. మీతండ్రిగారి మర్యాద పాడుచేయడానికామె ఇష్టపడలేదు.

‘నేనేంభార్యనండి మీకు-ఆఖరికి నాపుట్టకై నామంచిది కాదు’ అనేది.

“తాత్యానా మాయంటికి వచ్చి వుంటానికూడా అంగీకరించక తనచెల్లెలు పాకలోనేవుంది ఆస్యాను పెట్టుకుని. మా పిన్నాన్న నన్ను తీసుకెళ్ళేటప్పటికి ఆస్యాకి రెండేళ్లు. ఎనిమిదేళ్ళు వచ్చేసరికి తల్లిలేనిపిల్ల అయిపోయింది.

“తాత్యానా చనిపోగానే మా నాన్న ఆస్యాన్ని మాయంటికి తీసుకొచ్చేశాడు. అంతకుముందే తనదగ్గర వుంచు కుంటానంటే తాత్యానా ఒప్పుకోలేదు. ఆ భవనంలో అడుగు పెట్టాక ఆస్యా మనసెలా వుంటుందో మీరే వ్రాహించుకోండి. మొట్టమొదటిసారిగా విలువగల సిల్కుబట్టలు వేసుకుని సేవకు లంతా వచ్చి దణ్ణం పెట్టి చెయ్యి ముద్దుపెట్టుకున్న రోజు ఈనాటికూడా మర్చిపోలేదు, ఆస్యా. చక్కని క్రమశిక్షణలో పెంచింది దాన్ని తల్లి. నా తండ్రి యింట్లో దానికి సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యం. ఆయన దానికి గురువు-దైవం-తోడునీడ అన్నీ ఆయనే. అతిగారాబంచేసి పాడుచేయలేదు గాని అమితంగా ప్రేమించాడు దాన్ని. దాని కెదురుచెప్పేవాడు కాదు. దాని

పట్ల తానేదో ద్రోహం చేసినట్లు మనసులో బాధ పడేవాడు. ఆ యింట్లోకి లా అగ్రస్థానం తన దేనని ఆస్యా త్వరగానే గ్రహించింది. కాని తన స్థానం కపటమైందనికూడా గ్రహించింది. దాంతో ఒక విధమైన దురహంకారము, భయము మనస్సులో కలిగాయి. దురలవాట్లు మొదలయ్యాయి. అమాయకత్వం అదృశ్యమైంది. తన జన్మవిషయం సర్వప్రపంచమూ మర్చిపోయేట్లు చేయడమే తన ఆదర్శమని నాతో ఓసారి అంది. తన తల్లిని తలుచుకుని ఓవంక సిగ్గుకడుతూనే ఓవంక గర్విస్తూండేది.

“అవును మరి-వయసుకు మించిన విషయా లనేకం విన్నది-కన్నది...కాని అది దానితప్పా? తన నవనవోన్మేషమైన వయస్సు-ఉత్సాహం-కవోష్ణరక్తం అమె నరాల్లో పరవళ్లు తొక్కింది. అవును కాదని చెప్పేవాస్తలేరు. ప్రతి విషయం లోనూ సంపూర్ణమైన స్వేచ్ఛ! కాస్తాకూస్తా బరువా అది? కాని తోటి యువకులతోబాటు సరితూగాలని నిశ్చయించుకుంది. ఆశతో చదువుల్లోకి ఉండింది. కాని ఎన్ని తంటాలుపడ్డా రాగల సత్ఫలితం ఏమిటి? అదిలోనే హంసవాదుతో ప్రారంభమైన దానిజీవితం పొడుగునా అడ్డంకులే. కాని దాని హృదయంమాత్రం మచ్చగట్టలేదు-దానిమనసు మలినంకాలేదు.

“పాతికేళ్ళైనారాని కుర్రనెధవని నేను-నా చేతుల్లో పదమూడేళ్ళ పిల్ల! మానాన్న పోయిన కొత్తలో నా గొంతు వింటేచాలు దానికి జ్వరమొచ్చినంత పనయ్యేది. నే దగ్గరికితీస్తే చిత్రహంసలా వుండేది. కొన్నాళ్ళకుగాని మాలిమి కాలేదు. తర్వాత తర్వాత నేను తన్ను సజాగా నా చెల్లెలు

లాగానే చూసుకుంటున్నానని అర్థమయిన తర్వాత ఇహ నన్ను వదిలి వుండేదికాదు. దాని విషయంలో మటుకు సగమెరికలు లేవు.

“తర్వాత పీటర్స్ బర్గు తీసుకెళ్లాను. ఆస్యాని వదిలిపెట్టడమంటే ఎంతో బాధగాతోచినా దాన్ని నాకూడా అట్టేపెట్టుకోవడం అసంభవం. అందుకని ఒక బోర్డింగ్ స్కూల్లో జేర్పించాల్సివచ్చింది. ఆస్యాకూడా పరిస్థితి అర్థంచేసుకుని స్కూల్లో జేరింది. ఆ స్కూల్లో నాలుగేళ్ళు గడిపివచ్చినా మనిషి ఒక్కపిసరుకూడా మారలేదు. పాఠశాల ప్రధానోపాధ్యాయురాలు ఎప్పుడూ ఏదోనేరం చెప్తూనేవుండేది. ‘దాన్ని శిక్షించే లాభం లేదు-లాలించేలాభంలేదు’అనేది. కాని ఆస్యా చాలా తెలివిగల పిల్ల అనిపించుకుంది. క్లాసులో ఫస్టు. మొండితనం చిటచిటలాడటంకూడా వాటితోబాటే అభివృద్ధిచెందాయి... కాని అందుకు దాన్నేమీ అనలేను నేను. దాని పరిస్థితిలో లొంగుబాటుకుగాని తిరుగుబాటుకుగాని సావకాశంలేదు. ఒళ్లోవున్న పిల్లలందరోకీ అది స్నేహంచేసిందల్లా ఒక అతి బీదపిల్లతోనే. కులీనులైన పిల్లలెవరికీ అదంటే పడేదికాదు. చేతననంతవరకూ దానిమీద కట్టుగట్టి దానిమనసు గాయపరచేవారు. ఐనా వాళ్లకొక్క వీసమేతైనా లొంగేదికాదు. ఓసారి బళ్లో పంతులమ్మ దురలవాట్లనిగురించి పాఠం చెప్తుంటే ఆస్యాలేచి ముఖస్తుతి, పిటికితనం పెద్ద దురలవాట్లందట. కొసకితను ఒయల్దేరినదోవలోనే వుందన్నమాట.

“పదిహేడోయేడు కూడా వచ్చింది. ఇంకెన్నాళ్ళు వుండి స్కూల్లో? నా పరిస్థితి చిక్కెపోయింది. అంతలో నాకో మంచి ఆలోచన వచ్చింది. సర్కిస్ లోంచి రిటైరైపోయి ఒకటి రెండేళ్ళపాటు ఆస్యానుకూడా తీసుకుని విదేశయాత్ర చేసి వద్దామనిపించింది. అనిపించగానే అమలు పరిచేశాను. ఫలితం-ఈనాడు ఇద్దరమూ ఇక్కడ ఈరైన్ సదీతీరాన నేను నా చిత్రరచనోనూ, అది దాని మామూలు ఉన్నాదంతో వెట్టిగానూ కాలక్షేపం చేస్తున్నాం.

“ఇప్పుడు మీరు ఆస్యాని కాస్త విశాల దృక్పథంతో చూసి పరీక్షకు నిలబెట్టండి. అది ఎన్నిపోజులు పెట్టినా ఎంత గాంభీర్యం నటించినా ఎదటివాళ్ళ అభిప్రాయాలకు విలువ యిస్తుంది-ముఖ్యంగా మీ అభిప్రాయాలకు!”

అని గాగిన్ మందహాసంచేస్తూ ముగించాడు. నేనతని చెయ్యి పట్టుకుని గట్టిగా అది మాను.

గాగిన్ మళ్ళీ అసలు విషయానికి వచ్చాడు-

“అదంతా ఫరవాలేదండీ-కాని దాంతోవచ్చిన చిక్కేమిటంటే అదో మందుగుండుసామాను. ఇంతవరకూ ఎవళ్ళూ లేరుగాని అది ఎవరైనా ప్రేమిస్తే?...అప్పుడేమౌతుందా అని అలా ఆలోచిస్తూ కూర్చుంటూ నొక్కోసారి. మొన్ననో రోజేంచేసిందో తెలుసా? ముందు నాకు తనమీద ప్రేమ పోయిందంది. తనుమటుకు నన్నతప్ప ఇంకెవర్నీ ప్రేమించదట-జీవితాంతంవరకూనూ!... అబ్బ-ఏం ఏడ్చింది-ఎంత ఆవేశ పడింది!”

“ఓ ! ఐతే ఆ...” నోరుజూని వచ్చేసిందిగాని వెంటనే సర్దుకున్నాను—(ఇద్దరంకూడా నిష్కల్మషంగా మాట్లాడుకుంటున్నాం ఇప్పుడు—)

“అంటే మీ వృద్దేశం... ఇంతవరకూ ఆమెకు నచ్చిన మనిషే కనిపించలేదంటారా ?.. పీటర్స్ దగ్గలో, బోలెడు మందితో పరిచయం కలిగేవుంటుంది...”

“ఎబ్బే. ఎవళ్ళూ నచ్చలేదు. దానికి, ఉఁ హుఁ—ఆస్యాకి అసామాన్యమైన వ్యక్తి— హీరో అంటాం చూడండి— అలాంటి వాడుగానీ లేకపోతే ఏ గహనాంతర సీమల్లోనో ముచ్చటగా గొట్టెలుకాచుకుంటూ కూర్చునేవాడో కావాలి. అయ్యయ్యో క్షమించండి. మిమ్మల్ని చాలాసేపు కూర్చోబెట్టికట్టున్నాను మాట్లాడో పడి !” అన్నాడు గాగిన్ లేస్తూ. నేనూలేచి అతని చెయ్యి పట్టుకు ఆపాను—

“ఆ... చూడండి— నేనింటికి వెళ్ళును. ఇద్దరం కలిసే వెళ్దాం పదండి.”

“మరి మీరేదో పనుండన్నారా?” నేనేం సామాధానం ఇవ్వలేదు. గాగిన్ సరదాగా చిరునవ్వు నవ్వాడు. ఇద్దరం మళ్ళీ ‘ల...’ గ్రామాభిముఖులమైనాము. సుపరిచితమైన ఆ ద్రాక్ష తోట, కొండమీద బంగళా కనిపించంగానే నాలో ఒక మధురమైన—అవును నా హృదయంలో తేనెలసోనలు వర్షిస్తున్నట్టు మధురమైన భావన అనుభూతికి వచ్చింది.

గాగిన్ కథ విన్నప్పట్నుంచీ కూడా చాలా తేలికపడింది నా మనసు.

9

ఆస్యా గుమ్మంలోనే కలుసుకుంది మమ్మల్ని. మళ్ళీ విరగబడి చప్పుతుంటే మోనని అందుక్కడా సిద్ధపడ్డాను గాని ఆమె చూపులు నేలకువాల్చి నిశ్శబ్దంగా మావైపుకువచ్చింది.

“ఆయన మళ్ళావచ్చారు. నే నేతీసుకురాతేదుసుమీ! ఆయనంతట ఆయనే వచ్చారు!” అన్నాడు గాగిన్.

ఆస్యానానంక ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. ఈసారి నేనే చేయిజాపి ఆమెచేయి అందుకుని కాస్త చల్లగా వున్న ఆమె వేళ్ళను మృదువుగా నొక్కాను. ఆమెపై నాకమితమైన జాలి వేసింది. ఇన్నాళ్ళూ నాకర్థంకాక నన్ను బాధపెట్టిన సమస్య ఇట్టే విడిపోయింది, ఆమె చాంచల్యం-సభ్యతతో ప్రవర్తించ లేకపోవడం-విరగబాటు ప్రయత్నం-అన్నీ తేటతెల్లంగా అవ గతమయ్యాయి నాకు. ఆమె మనసులోకి-హృదయ కుహరం లోకి తొంగిచూశాను. ఏదో రహస్యమైన ప్రేరణ ఆమెను నిరంతరం ముందుకు నెట్టుతోంది. ఇంకా పరిపక్వ దశకు రాని అహంకారం ఆమెకు శాంతి నివ్వటంలేదు. కాని సత్యంకోసం తన సర్వశక్తులూ వినియోగిస్తోంది. ఆమెలో నన్నాకర్షిస్తున్న విసేషమేమిటో అనాడుగాని నాకు గోచరించలేదు. నేను ప్రేమి

స్తున్నది ఆలతాంగి లావణ్యం కాదు-ఆమె హృదయాన్ని-
ఆమె మనస్సుని!

గాగిన్ తనపాత డ్రాయింగ్ కాగితాలన్నీ తిరగేస్తూ
కూర్చున్నాడు. అలా ద్రాక్షతోటలో కాస్త తిరిగినద్దామా
అని ఆస్యాతో అన్నాను. “ఓ!” అని వెంటనే ఒప్పేసుకుంది.
స్లోపున సహందూరం నడిచాక ఓ పెద్ద రాతిబండమీద
కూర్చున్నాం.

“మేం లేకుండా మీకసలు తోచిందా?” అని అడిగింది
ఆస్యా. “మీకు?” అని నేను ప్రతిప్రశ్న వేశాను.

ఆస్యా నావైపు ఓరగా చూసింది-

“మాకుమటుకేం తోచలేదు... ఆ కొండలూ అవ్వీ...
అక్కడ బాగుందా? చాలా ఎత్తైనవా అవ్వీ? మేఘాలకం
తేనా? ఇంకా అక్కడ మీకేం చూశారు. చెప్పండి-మా
అన్నతో చెప్పారుగాని నేనేం వినలేదు.”

“నువ్వేగా లేచి వెళ్ళిపోయావ్.”

“అప్పుడు... ఎందుకంటే... ఇప్పుడు అడుగుతున్నాగా
చెప్పరాదూ? ఎందుకంటే పెడసరంగా వుంటారు మీరు?”

“నేనా-పెడసరంగానా?”

“అవును మీకే.”

“ఎందుకు-ఎందుకుండాలి నేను పెడసరంగా?”

“ఏమోమరి. ఇందాక వచ్చినప్పుడూ అలాగేవచ్చారు.
వెళ్ళిపోయేటప్పుడూ పెడసరంగానే వెళ్ళిపోయారు. అలా వెళ్ళి

పోయినందుకు నాకెంత బాధ అనిపించిందనుకున్నారు ! మీరు మళ్ళీ వచ్చినందుకు చాలా సంతోషంగా వుంది.”

“నాకూ సంతోషంగానే వుంది.”

సంతోషంకొద్దీ చిన్నపిల్ల లెగరేసినట్లు ఆస్యా భుజా లెగరేసింది.

“ఎదటివాళ్ళ మనస్సులో ఏవుందీ నే చెప్పగలను- ఎందుకూ-పక్కగదిలో మానాన్న దగ్గిరదగ్గునుట్టి పోల్చుకో గలిగేదాన్ని, ఆయన నామీద కోపంగా వున్నారో లేదో !”

ఇప్పటిదాకా ఆస్యా ఎన్నడూ తనతండ్రి పేరెత్తలేదు నా దగ్గర. నా మనస్సెలాగో ఐపోయింది.

“ఓ నాన్నంటే నీకు ప్రేమేనా ?” తపీమని అడిగేశాను. అడిగి సిగ్గుపడటం తెలిసి మరీ చచ్చిపోయాను.

ఆస్యా సమాధానం ఇవ్వలేదు. ఆమె ముఖంకూడా ఎఱ్రబారింది. ఇద్దరం దూరాన రైన్‌నదిలో ధూమ మేఘాల్ని వదిలిపెడుతూ పోతున్న స్తీమకువంక చూస్తూ నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాం కొంతసేపు.

“ఆ కొండల్ని గురించి చెప్పరేం ?” అంది ఆస్యా అస్పష్టమైన కంఠస్వరంతో.

“ఇవ్వాళ నన్ను చూడంగానే ఎందుకలా నవ్వావ్ ?” అనడిగాను నేను.

“ఏమో నాకే తెలీదు. ఒక్కోసారి నిజంగా ఏడవా లనిపించినప్పుడు నవ్వుస్తూంటూంది నాకు. మీరు...మీరు

నే చేసే పన్నని ఆళ్ళు పట్టించుకోరాదు. ఆ అన్నట్టు 'లాకెప్' గాథ ఎంత బావుందండీ! ముందు ప్రతివాళ్ళనీ నదిలోకి తోసేసేదట. కాని ఆమె ఎవరినో ప్రేమించాక తానే నదిలో దూకి ముణిగిపోయిందట! అమగో-ఆ రాతిమీదనుంచే! ఆ కథ చాలా బావుందినాకు. ఫ్రాలూయూ రకరకాల కథలు చెప్తూంటుంది. ఆవిడవగ్గిర నల్లటి పిల్లి ఒకటుంది. పసుపురంగు కళ్ళూ అదీ..."

ఆస్యా తలయెత్తి ఉంగరాలు తిరిగిన జుత్తు ఒక్కసారి వెనక్కు విదిలించుకుంది—

“అబ్బ-ఎంత ఆనందంగా వుంది నాకిప్పుడు!”

దూరంగా కొండదిగువన ఎవరో తీర్థప్రజలు ప్రభలు కట్టుకుని గుంపుగా ఎక్కడికో పోతున్నారు. అందరూ కలిసి గొంతెత్తి పాడుతున్న భజనకీర్తనలు ఆలాప మాత్రంగా మా చెవుల్లో పడ్డాయి.

అంతకంతకూ దూరమౌతున్న ఆ పాట విందామని చెవులు రిక్కిస్తూ ఆస్యా అంది-“వాళ్ళతోపడిపో తేబాగుణ్ణు.”

ఏం? అంతభక్తి పుట్టుకొస్తోందా?”

“దూరంగా ... ఒహలదూరంగా వెళ్లిపోయి ఒక దుస్సాధ్య కార్యసాధన కోసం తపస్సు చేయాలని వుంది. రోజులు గడచిపోతున్నాయి. జీవితం పరుగెత్తుతుంది. ఏం సాధించాం చెప్పండింతవరకూ?”

“ఓ! ఆదర్శవాదివన్నమాట నీవు! జీవితం వృధా కాకుండా ఏదో సాధించి నీ అనంతరం...”

“అదంతా అసంభవమటారా?” అసంభవమేనని నా పెదవులనబోయూయిగాని మెరిసిపోతున్న ఆమె కళ్ళలోకి చూసి ‘ప్రయత్నించు’ అన్నాను.

ఆస్యా ఒక్క ఊణం ఆగింది. ఆలోచనాచాయలు ఒక్క సారి ఒక దానికొకటి గిరుచ తిరిగిపోయి, మళ్ళీ ఆమె ముఖం వివర్ణమైంది.

“ఏనుండి - ఆవిడని మీరంత ప్రేమించారా?... ఆ శిథిలదుర్గం దగ్గర మా అన్నయ్య అన్నాడే! ఆవిడ!”

నాకు నవ్వు వచ్చింది.

“మీ అన్నయ్య వేళాకోళం ఆడేడు. నేనెన్నడూ ఏ స్త్రీనీ ప్రేమించలేదు”. అమాయక కుతూహలంతో ఆస్యా తల వెనక్కు విసిరి మళ్ళీ అడిగింది—

“అస లాడవాళ్ళలో మీరేమిటి ప్రేమిస్తారు?”

“ఏం విచిత్రమైన ప్రశ్న?”

ఆస్యా తత్తరపడింది.

“నే నలాంటిప్రశ్న అడగరాదు కదూ? ఊహించండి. బుట్టకి తట్టింది బైటికి రాకుండా వుండదు నాకు. అందుకే నా కసలు మాట్లాడటమంటేనే భయం.”

“అదే పనికిరాదు ఆస్యా, మాట్లాడు. ఇన్నాళ్లకైనా నీకు బిడియం వదిలించని సంతోషిస్తున్నాను.”

ఆస్యా తలవంచుకుని మెల్లగా చిన్నగా గువ్వలా నవ్వింది. ఆమె అలా నవ్వడం నేనెన్నడూ వినలేదు. ఇంకా

చాలాసేపు కూర్చుందామన్నట్లు కాళ్ళమీద గొను ముడతలు
సరుకుంటూ అంది—

“మీరే ఏమైనా మాట్లాడండి. లేకపోతే యేదైనా
పాడండి - అప్పుడెప్పుడో ఓసారి ఫుస్కిన్ పాటలుపాడి విని
పించారు ..” వెంటనే ఆగిపోయి గొంతెత్తకుండా సన్నగా
ఆలపించింది ఆస్యా—

ఎక్కడమ్మా శిలు వెక్కడమ్మా
భేద పరితప్త హృదయ
నా మాతృదేవి సమాధిపై
తరుశాఖల నీడ లెక్కడమ్మా...

“ఫుస్కిన్ రాసింది అదికాదు” అన్నా నేను.

“నేనే తాత్యానా నైతే ఎంత బాగుండేది!” అంది
ఆస్యా విసుదభారంతో “ఊ, కానీండి మరి” అంది మళ్ళీ.

కాని నేను మాట్లాడే షరిస్థితిలో లేను. ప్రశాంతంగా
విశ్రమంగా ఆ నునువెచ్చని ఎండలో వెలిగిపోతున్న ఆమెవంకే
చూస్తూ కూర్చుండిపోయాను. చూక్రిందా పైనా, నేల,
ఆకాశం, మహానదీ అన్నీ ప్రకాశించిపోతున్నాయి. వాతా
వరణం అంతాకూడా అతిశోభాయమానంగా వుంది.

“అంతా ఎంత దివ్యంగా వుందో చూడు!” అన్నాను.

దివ్యం! మనమేకనక పక్షులమైతే ఆ అనంతవిశ్వం
లోకి ఎంత ఎత్తుకు ఎగురుతాం! ఎంతదూరం దూసుకుపోతాం!
కాని మనం పక్షులం కాదు - మనకు రెక్కలులేవు!”

“మనమూ రెక్కలు తెచ్చుకోవచ్చు.”

“ఎలా ?”

“చూడటం-చూసి నేర్చుకోవడం ! మనల్ని అమాంతం ఈ భూతలంమీదనుంచి ఎత్తి పారేసే భావాలన్నో వున్నాయి. మరేం ఫరవాలేదు, విచారించకు - నీకూ ఓ రోజు రెక్కలొస్తాయి.”

“మీరెప్పుడైనా అలా ఎగిరిపోయారా ?”

“ఊ...అలా చెప్పటమంటే కష్టం...ఉహూ...నే నెప్పడూ అలా ఎగిరిపోలేదనుకుంటాను.” ఆస్యా మళ్ళీ కాస్సేపు మానంగా వుంది. నే నామెనై పు వంగాను.

“మీకు వాల్ట్ వచ్చునా ?” అని అడిగింది వున్నట్టుండి.

నేను విస్తుపోయి నచ్చునన్నాను.

“ఏతే లేచిరండి. మా అన్నయ్యని వాల్ట్ వాయిచ మని అడుగుతాను. మనిద్దరం నాట్యంచేస్తూ ఎగిరిపోతున్నా మనుకుందాం-మనకి రెక్కలొచ్చాయనుకుందాం - కాస్సేపు రండి.”

అంటూనే లేచి ఇంటివైపు పరుగెత్తింది. నేనూ ఆమె ననుసరించి వెళ్ళాను. కొద్దినిమిషాల తర్వాత మృదుమధుర మైన వాల్ట్ సంగీతానికి అనుగుణంగా ఆ ఇరుకుపాటి హాల్లో వాల్ట్ నాట్యం చేస్తున్నాం ఇద్దరం. ఆస్యా అతి ఉత్సాహంతో చాలాబాగా నాట్యం చేసింది. ఆ కన్నెపిల్ల ఉగ్రస్వరూపం లోంచి మృదులాలి మృదులమైన స్త్రీ భావమేదో ఉద్భవించి

గోచరించింది. ఆమె నన్నని నడుముకు ఆలంబంగా వున్న నా చేయి ఆమె స్పర్శసఖ్య చాణానేపు అనుభవించింది. అతి చేనువలో వున్న ఆమె యూర్పుల వొంకలు తిరిగిన ముగురులవధ్య తీర్చిదిద్దటాన్న ఆమె వివర్ణ ముఖంలో స్వల్పాలై అర్థనిమిలితాలైన ఆమె నల్లని కళ్ళు నే నెన్నటికీ మర్చి పోలేను.

10

ఆరోజంతా కూడా మధుగాతిమధురంగా గడిచిపోయింది. చిన్నపిల్లలా ప్రశుల్కపడుతూ కేంతాలు కొట్టాం. ఆస్వా అతి నిరాడంబరంగా అతిక్లిష్టాసంగా పుడి. గాగినే కూడా ఆమె అలా వుండటంచూసి ప్రహ్లాద దళరిత దయ్యాడు. నేను వాళ్ళ దగ్గర శలవ్రతీసుకుని ఇవతలపడేశరికి చాలా పొద్దుపోయింది. బల్లకట్టు ఏట్లో సగంమూరం పోయాక వాలున వదిలెయ్యమన్నాను. బల్లకట్టుమనిషి-మునుసలి-కెడ్డు వెయ్యడం ఆపేశాడు. రాజసం వెల్లివిరుస్తున్న మహానది మమ్మల్ని తన వక్షస్థలంమీద మోసుకుపోయింది. దేనికోసమోవింటూ, ఏమికోజ్ఞాపకం చేసుకుంటూ చుట్టూకలయజూశాన్నేను. సాతాత్తుగా ఏదో రహస్యమైన ఆమర్దా నా న్మాదయంలో మెదిలింది. మొహమెత్తి ఆకాశంవంక చూశాను. కోటిసక్షతాల్ని పొదివికొని సర్వదా విచలిస్తూ కొట్టుమిట్టాడుతోంది. అక్కడా

శాంతిలేను. నీళ్ళలోకి వంగి చూశాను... అక్కడకూడా ఆ
 అగాధపు గోతుల్లో నక్షత్రాలు ప్రతిఫలించి ప్రచలిస్తున్నాయి.
 ఎక్కడచూసినా అపరాధమైన ఆడర్థా ఆత్మతా ప్రత్యక్షం
 కాసాగాయి. నాలోనూ అవి పెరిగి పెద్దవి కాసాగాయి. ఒక్క
 కట్టుకు జేరగిలబడి తలవాల్చుకు కూర్చున్నాను... చల్లని
 పిల్ల తెమ్మెరలు-నా చెవుల్లో ఆడుతున్న గుసగుసలు-చుక్కాని
 చుట్టూ నడిపడిగా సుడుసుతిరిగిపోతున్న నీరు చేసే జల జల
 ధ్వానం నన్ను కలవరపరిచసాగాయి. కెరటాలు ఎక్కిపోతున్న
 చల్లదనం నన్నూ రడించడంపోయింది. ఒడ్డున ఎక్కడో కూర్చున్న
 కోయిల పాటలోని మధుర విషం నా సరసరాల్లోకి ఎక్కి
 పోయింది. నా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి- అనిర్దృష్టమైన పారవ
 శ్యంతో కాకు-మనస్సు విశాలంచేసి ఎలుగెత్తి వడించి భగవ
 త్స్మృష్టి అంతా ప్రేమమయమని అనిపించే విశ్వజనీనమైన ప్రేమ
 భావంతో కాదు-అవును! కాదు. ఇప్పుడు నన్ను దహించివేస్తు
 న్నది సృఖవాహం! అదేమిటో ఫలానా అని ఇంకా నే చెప్ప
 లేను కాని నే కోరుతున్నది మటుకు ఆనందం - సౌఖ్యం!
 పొంగిపొరలే సౌఖ్యం!.....

11

మర్నాను గాగిన్ ఇంటికి బయలుదేరేటప్పుడు నే
నాస్యాని ప్రేమిస్తున్నా నన్న ప్రశ్నే నాలో ఉదయించలేదు.
కాని ఆమెనుగురించే చాలా ఆలోచించాను. ఆమె గతి నన్ను
కుతూహలపరచింది. ఇద్దరం కాస్త దగ్గరై సందుకు సంతోషం
వేసిందికూడానూ. అంతవరకూ ఎప్పుడు నన్ను చూసినా
మొహం తప్పించడమేగదా. అసలు ఆస్యాకూ నాకూ ఆ కిం
దటిరోజునుంచే పరిచయం అనిపించింది. ఇప్పుడు నాలో
మూర్తి కట్టుకున్న ఆస్యా బొమ్మ ఎంత సమ్మోహనకరమైన
దీ ప్రిన్సి వెదజిమ్ముతోంది! ఆ బొమ్మ నాకెంత కొత్తగా నిత్య
నూతనంగా వుంది! ఆ బొమ్మ అంతరాంతగానో ఎంత లజ్జా
సంభరితమైన లావణ్యపుంజం నిబిడికృతమైవుంది!

బంగ్లా కంటబడ్డదగ్గర్నుంచీ చూపులు మరల్చుకో
కుండా దానినంకే చూస్తూ గబగబా కొండస్లోపు ఎక్కాను.
భవిష్యత్తుసంగతలా వుంచండి-రేపు తెల్లారిన తర్వాతసంగతి
కూడా నా మనసులో లేదు-అంత సంశ్లేషిగావుంది నా
మనసు.

నేను హాస్లోకి అడుగు పెట్టగానే ఆస్యా కపోలాలు
కెంపెక్కాయి. అప్పుడే మనిషి వేషం మారింది. కడిగిన

ముత్యంలా తయారైంది. కాని ముఖంలోమాత్రం ఏదో విచారభావం కనిపిస్తోంది. అమితోత్సాహంతో వచ్చిన నా గుండెల్లో రాయిపడ్డట్లుంది. వెనకటిలాగే గిట్టున వెనక్కి తిరిగి పారిపోతుండేమో ననికూడా అనిపించిందిగాని అతి ప్రయత్నంమీద నిలబడ గలిగింది. గాగిన్ అసలీ ప్రపంచంలోనే వున్నట్టు లేడు - సర్వం విస్మరించినట్టు అతి తీవ్రతతో ఏదో బొమ్మ గీస్తున్నాడు. ప్రకృతి జుట్టు తన చేతిలో చిక్కినట్లు చేతిలో ఒక బ్రష్ పట్టుకుని కాన్వాసుముందు నిలబడ్డాడు. తలలతా చెదిరిపోయి ఒళ్ళూ మొహం రంగుమరకలతో నిండి పోయింది. ఒక్క తల ఆడింపుతో నన్ను పలకరించి కాన్వాసు మీద కుంచెతో మరోసోటు పొడిచి ఓ అడుగు వెనక్కువేసి కళ్లు చికిలించి చూసి మళ్ళీ దాంతో తలబడ్డాడు. అతన్ని కది లించడం మంచిదికాదని నే వెళ్ళి ఆస్యా పక్కనే కూర్చున్నాను. ఆమె నల్లని కళ్లు నెన్నుదిగా నావంక తిరిగాయి.

ఆమె పెదవులమీద కొక్క చిరునవ్వు తెప్పిద్దామని వ్యర్థప్రయత్నం ఎంతో చేసి చేసి—

“నిన్నటిలా లేవు నువ్వివ్వాలే” అన్నాను.

“అవును. లేను —” ఆమె కంఠస్వరంకూడ నీరసంగా వుండే—“రాత్రంతా నిద్రలేదు. ఏమిటేమిటో ఆలోచిస్తూ మేలు కునే వుండిపోయాను,”

“ఏమని ఆలోచన?”

“ఒక టేమిటి - ఎన్నో! నా కదోఅలవాటు! చిన్నప్ప న్నుంచీ...మా అమ్మదగ్గర పెరిగేటప్పట్నుంచీకూడా...” ఆ

చివరిమాట అతిశయమీదగాని పలకలేకపోయింది. అలానే మళ్ళీ అంది—

“మా అమ్మదగ్గర పెరిగేటప్పట్నుంచీకూడా... అసలు ముందు జరగబోయేదేమిటో ఎవళ్ళకీ ఎందుకు తెలీదా అనీ- ఒక్కోసారి ఏదో కొంప ముణుగురుతుండని తెలిసికూడా ఆ ఆపద ఎందు కడ్డుకోలేదు అనీ - ఉన్న గున్నట్టు సంపూర్ణ సత్యం ఎందుకు చెప్పరా అనీ ఆశ్చర్యపోతూండేదాన్ని... నాకేం తెలీదు. నేను నేర్చుకోవాలి. మళ్ళీ ఓసరాలు మొన లెట్టాలి! నేను సరైన పద్ధతిలో పెరగలేదు. పియానో వాయిచలేను - బొమ్మలు గీయలేను - ఆఖరికి అల్లిక పనికూడా సరిగా చేతరాదు. నాకేవిధమైన ప్రజ్ఞా లేదు. నా సహవాసం ఎవళ్ళకేం పనికొస్తుంది?”

“నువ్వు మరీ అన్యాయం చేసుకుంటున్నావ్. నీకేం కావలసినంత చదివావ్-లోకం తిరిగి ప్రపంచజ్ఞానం సంపాదించావ్. బ్రహ్మాండమైన తెలివితేటలున్నాయి.....”

“నిజంగా నాకు తెలివితేటలున్నాయంటారా?”

ఆమె అమామక కుతూహలం చూపి న్నాకై తే నవ్వాల్సింది. గాని ఆమె ముఖాన చిరునవ్వునా. పొడవూప లేదు.

“ఒక్కోసారి నా మెదడులో ఏముందో నాకే తెలీదు. నన్ను చూస్తే నాకే భయమేస్తుంది. నిజంగానేనండీ! నేను... నేను... అసలాడవాళ్ళు అతిగా చదవ రాదంటారు నిజమేనా?”

“అంత అతిగా పనికిరాదనుకో... అయినా—”

“ఏతే నే చదవాల్సిగీ చెయ్యాల్సిగీ అంతా గిరిగీసి
చెప్పాడి నాకు. మీరు చెప్పినట్టు చేస్తారు” అంది ఆస్యా
నిమ్మపట విశ్వాసంతో నావైపు తిరిగి.

నెంటునే నేనేం జవాబియ్యలేకపోయాను.

“మిమ్మల్ని విసిగించేస్తున్నట్టున్నాను నేను.”

“అబ్బేబ్బే-బలేదానివే మొత్తానికి...”

“పామ్మయ్య మీరు విసుగుపరుతుండేమోనని తెగ
భయపడ్డాను.” అంటూ ఆస్యా తన వెచ్చని చిట్టిచేయి జాచి
నా చేయి గట్టిగా పట్టుకు నొక్కేసింది. అంతలో గాగిచ్ ఒక్క
గావుకేక పెట్టాడు—

“ఏమండీ మహాశయా ! బ్యాక్ గ్రౌండ్ కాస్తగానగా
పుండనిపించిడంలేదూ ?”

నేను లేచి అతనిదగ్గరకు వెళ్ళాను. ఆస్యా హల్లోంచి
వెళ్ళిపోయింది.

12

ఓగంట తర్వాత ఆస్యా తిరిగివచ్చి గుమ్మంలో నిలబడి
నన్ను రమ్మని చేత్తో సొంజ్జ చేసింది.

“ఏమండీ-నే చచ్చిపోతే మీరు విచారిస్తారా ?”

“ఛా ఛా-ఏమికింత విచిత్రమైన ఆలోచనలు వస్తు
న్నాయి నీ బుట్టలో కిన్నాళ ?”

“ఏమిటో! తొందరలోనే చచ్చిపోతా ననిపిస్తోంది.
అందరూ నా దగ్గర శలవు తీసుకుంటున్నట్లునిపిస్తుంది నాకొక్కో

సారి. ఇలా బ్రతకడంకంటే చావు మేలుకదూ ... అలాచూడ కండి నావంక. నేనే నటించడంలేదు. నిజమే చెప్తున్నాను. అలా చూశారంటే మీరంటే నాకు మళ్ళీ హాడలు పుట్టుంది.”

“నేనంటే నిజంగా నీకు భయమా?”

“నేనింత విపరీతంగా వుంటుంటే నాతప్పా?... చూడండి- నవ్వుదామన్నా నవ్వు రావడంలేదు.”

ఆ రోజంతా ఆస్యా అలానే చింతాక్రాంతంగా పరా కుగా వుంది. ఆమె మనసులోని సంచలన మేనిటో నాకర్థం కాలేదు. తరచు ఆమెచూపులు నామీద పడుతూండేవి. ఆమె చూసినప్పుడల్లా నాగుండె కాస్త కుంచించుకునేది. చూట్టానికి ప్రశాంతంగానే వున్నట్టు కనిపిస్తోందిగాని అనవసరంగా ఆందోళన పడవద్దని ఆమెతో చెప్పాలని నా కెన్నోసార్లు అనిపించింది. నేనే నిరుత్సాహంగా వున్నట్టు ఆమె గ్రహించింది.

నేనింకాస్పేషటికి వెళ్ళిపోతాననగా ఆమె అంది-“నేను ఆకతాయి పిల్లననీ అల్పరాలననీ మీరెక్కడ అనుకునిపోతా రోనని నాభయం...ఒక్క వాగ్దానం చెయ్యండి-నేనేంచెప్పినా నమ్ముతానని మాట యివ్వండి. మీరూ దాపరికం లేకుండా వుండాలి. నామటుకు నేనెప్పుడూ అబద్ధాలాడను. నిజంగా అబద్ధమాడను...” ఆ “నిజంగా అబద్ధ మాడను” అన్న మాటతో నాకు పొట్ట చెక్కలయ్యేట్టు నవ్వాల్సివచ్చింది. ఆస్యా ముఖం ఆత్రుతతో కుంచించుకుపోయింది-

“అదేవద్దు, నన్నకండి. నవ్వితే మీరు నిన్న నన్నడిగిన ప్రశ్నే అడుగుతాను. ‘ఎందుకలా నవ్వుతారు?’... ఆస్యా ఒక్కక్షణం ఆగి మళ్ళీఅంది-

“నిన్న రెక్కల్నిగురించి ఏమన్నారో జాడకముందా? నాకు రెక్కలొచ్చాయి. కాని ఎగిపోవడానికి చోటులేదు... ఎక్కడికని ఎగరను...”

“అదేమిటి- విశాలమైన యీ విశ్వమంతా నీదే!...” ఆస్యా నాకళ్ళల్లోకిసూటిగాచూసి కనుబొమలుముడివేసిఅంది-

“ఇవ్వాళ నేనంటే మీకు కోపంగావుంది కదూ?”

“నాకా? నీమీద కోపంగా వుందా?”

ఇంతలో గాగిన్ మా దగ్గరికొచ్చాడు-

“ఏమిటిద్దరూ అంత ముభావంగా వున్నాను? నిన్నటిలా మళ్ళీ వాళ్లు వాయించేదా?”

“వొద్దు వొద్దు... ఇవ్వాళేం వొద్దు...” అంటూ ఆస్యా పిడికెళ్ళుబిగించి అంది.

“నిన్ను ఒలవంతు ఎవరుచేస్తున్నారే... ఎందుకలా ఇదాతావ్?” ఆస్యా ముఖం మరీ వెల్లబారిపోయింది-

“ఇవ్వాళేంవొద్దు” అంది మళ్ళీ తనలో తా ననుకుంటున్నట్టు.

*

*

*

జగ్రున జారిపోతున్న రైన్ సదిని సమీపిస్తూ నన్ను నేను ప్రశ్నించుకున్నాను-

“ఆమె నన్నేమైనా ప్రేమిస్తోందా?”

13

“ఆమెగాని నన్ను ప్రేమిస్తోందా?”

మర్నాడు నిద్ర లేవంగానే అదే ప్రశ్న వేసుకున్నాను. నా హృదయాన్ని తఱచి చూసుకుందామనకోలేదు కాని ఆకృతకహాసాల ప్రోవు ఆస్యా ప్రతిమ నాహృదయఫలకంమీద చిత్రీకరింపబడివుంచని నాకు తెలుసు. అది వదిలించుకోలేక పోతున్నాను. ఆహార కూడ ‘ల...’కు వెళ్ళి రోజంతా అక్కడే గడిచాను. ఆస్యా ఒక్క ఊణమాత్రమే కనిపించింది నాకు. ఆమె ఒంట్లో బాగా లేదు- తలనొప్పిట. నుదుటికి కట్టు కట్టు కుని మూసుకుపోతున్న కళ్ళతో ఒక్కసారి మాత్రం కిందికివచ్చి శుష్కహాసం చేస్తూ అంది-

“ఏం పరవాలేదు, అదే పోతుంది. అన్నీపోతాయి కదూ?”

నామనసంతా కుంగిపోయి నన్నుకూడా ఏదో ఖిన్నత ఆవహించింది- ఏమిటో చెప్పరాని నైరాశ్యం- నిర్దిష్టత. ఏనా వెంటనే వెళ్ళిపోలేకపోయాను. చివరికి బయలుదేరి వెళ్ళే టప్పుడికి చాలా పొద్దుపోయింది. మళ్ళీ ఆస్యా కనిపించనే లేదాపూట.

మర్నాడు ఉదయంకూడా మైమరపుగానే గడిచి పోయింది. ఏదోవని చేద్దామని ప్రారంభించడం- ఏం చేయలేక పోవడం, ఏం చెయ్యకుండా ఏ ఆలోచనలూ రాకుండా కొంతసేపు ప్రయత్నించి చూశాను.. వచ్చి-అదీ లాభంలేకపోయింది. పూరంతా బలాదూరు తిరిగాను. ఇంటికి వచ్చాను. మళ్ళీ బైటికి వెళ్ళాను.

“హూరేనాండి ‘న...’ గారంటే?” అని అకస్మాత్తుగా ఓ పసికంఠస్వరం పలకరించింది. వెనక్కి తిరిగి చూశాను. నా యెదురుగా ఒకచిన్న పిల్లవాడు నిలబడి పున్నాడు-

“ఫ్రానీస్ ఏనెట్టి మీకిచ్చి రమ్మన్నాడు” అంటూ ఓ చీటీ అందించాడు నాకు.

చీటీ తెరవగానే ఆస్యా దస్తూరీ గుర్తుపట్టాను:

“నేను మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలిజమారుగానాలుగ్గంటల కల్లా ఆ శిథిలదుర్గదగ్గర వుండండి. ఇవ్వాల నేనో సాహసం చేశాను...దయచేసి తప్పకుండా రండి. అంతా మీకే తెలుస్తుంది. ఈ చీటీ తెచ్చిన కుర్రాడితో సరేనని చెప్పండి.”

“జగ బేమేనా యిస్తారా?” అడిగిగాడు కుత్తాడు.

“సరేనని చెప్పు”

వెంటనే నా గదికి తిరిగి వెళ్ళిపోయాను. అణిచిపెట్టుకున్న ఆలోచనలన్నీ ఒక్కసారి ఎగిసి చుట్టూముట్టాయి. నా గుండెలు పగిలిపోయేట్లు కొట్టాకొసాగాయి. ఆస్యా చీటీ మళ్ళీ మళ్ళీ చదివాను. గడియారంవరక చూశాను. ఇంకా పన్నెండు కాలేదు.

ఇంతలో తలుపు తెరుచుకుని గాగిన్ లోవలకు వచ్చాడు. వచ్చీరావడంతోనే నాచేయి పట్టకుని కుదిలించి పదిలిపెట్టాడు. చాలా ఆందోళన పడుతున్నట్టున్నాడు మనసి. మొహంకూడా వినారాకాంతంగా వుంది.

“ఏమిటి సంగతి?” అనడిగాను. ఓకుర్చీ తెచ్చి వేసు కుని నా యెదురుగా కూర్చున్నాడు. బలవంతంగా చిరునవ్వు తెచ్చుకుని మధ్యమధ్య మాటలు మింగుతూ అన్నాడు-

“నాలుగురోజులక్రితం మీకోకిధ చెప్పి ఆశ్చర్య పర చాను. ఈపూట చెప్పేది విని మరీ ఆశ్చర్యపోతారు మీరు. నేను... నేనింత... ఇంకెవరైనా ఐతే నేనింత ధైర్యం చేయ గలిగేవాణ్ణికాదు. మీరు మర్యాస్తులు... నా మిత్రులు-హితై షులు-కిదూ? ఇహ వివండి. ఆస్యా-నా చెల్లెలు-మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తోంది.”

నేను ఉలిక్కి పడి తల్లకిందులైనంతపనై కుర్చీలోంచి లేచాను...

“ఏమంటున్నాను? మీ చెల్లెలు...” నన్ను మధ్యలో ఆపాడు గాగిన్-

“అవును. దానికి పిచ్చెక్కింది. నాకు తెలుసు. నాకూ పిచ్చెక్కిస్తుంది. కాని అశృష్టనశాత్తూ దానికబద్ధాలాడటం చేతకాదు. నామీద పరమపిశ్వాసం వుంది దానికి. దాని హృదయం బుగారం. కాని దానిగొయ్యి అది తవ్వకుం టోంది- నాకు తెలుసు- అది...”

“మీరు పొరబడివుంటారు” అన్నాను నేను.

“నేనేం పొరబడలేదు. నిన్నటి సంగతి మీకు తెలు
 సుగా. రోజంతా పడుకునేవుంది. తిండికూడా తినలేదు. ఏం
 మాట్లాడదు. అసలెప్పుడూ ఏం మాట్లాడదు లెండి. నిన్న
 సాయంత్రానికి కొత్తజ్వరం తగిలినా నేనేం పట్టించుకోలేదు.
 తెల్లవాకుగూమున రెండుగంటలకి మాయింటియజమానుగాలు
 నన్ను నిద్రలేపి ‘మీ చెల్లెల్ని వచ్చి చూడండి. ఆమె పరిస్థితే బాగు
 లేదు’ అంది. నేను గొగబా వెళ్ళాను. బట్టలైనా మార్పు
 కోరుండా అలానే పడుకునివుంది. చెక్కిళ్ళమీద కన్నీళ్ళు
 చారినాయి కట్టున్నాయి. నుదురంతా పేలిపోతోంది. బిగ్గరిన
 పళ్ళు గిజగిజలాడిపోతున్నాయి. ‘ఏమిటమ్మా ఇది? వాట్లో
 బాగాలేదా?’ అని అడిగాను. రెండుచేతులూ నాకంఠానికి
 పెనవేసి తనచావు చూడవలచుకోకపోతే వెంటనే తన్నక్క
 ణ్నుంచి ఎక్కడికైనా తీసుకుపోమ్మని యెద్దించి... నాకేం
 అర్థంకాలేదు. దాన్ని శాంతపగుద్దామని ప్రయత్నించాను...
 ప్రయత్నించినకొద్దీ దానిముఖం పట్టశక్యం కాకపోయింది...
 ఏడుస్తూ ఏమిటేమిటో చెప్పింది మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నట్లు
 అర్థమైంది నాకు. దాని ఉద్రేకాలలోతులు అవ్వీ దానిలో
 తెచ్చిపెట్టే వికారాలూ మిలాలంటి నాలాంటి హేతువాదులకు
 తెలీవుబాబూ. ప్రళయంలా విరుచుకుపడి దాన్ని తల్లకిందులు
 చేస్తాయి... మీరు చూడచక్కనివారే... అయినా అది ఇలా
 ప్రేమలోపడటం నాకూ అనూహ్యంగానే వుంది. మొట్టమొదటి
 సందర్భంలోనే మీరు దాన్ని ఆకర్షించారట. అందుకే
 మొన్నోరోజున నన్నుతప్ప ఇంకెవర్ని ప్రేమించనంటూ వెక్కి

వెక్కి యేడ్చింది. ఊరు వారిరహస్యం పసిగట్టారనీ దాన్ని ద్వేషిస్తున్నారనీ దాని అభిప్రాయం. తనకథమీతో చెప్పనేమోనని అడిగింది. లేదన్నాననుకొండి. కాని అది దేవాంతగురాలు. ఇట్టే పసిగట్టేసుంది ఏసంగతైనా. అది ఎప్పుడూ రేగల్లా ఒక్కటే. ఇక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోవాలి- తక్షణమే వెళ్ళిపోవాలి. తెల్ల వారేదాకా దానిపక్కనే కూర్చున్నాను. పొద్దునే వెళ్ళిపోదామని నాచేత ఒట్టువేయించుకునిగాని కళ్ళు ముయ్యలేను నేను. ఆలోచించి ఆలోచించి చివరకు మీతో మాట్లాడదామని నిర్ణయించుకున్నాను. నేనుకూడా ఆస్యా ఆలోచనే సరైనదని కుంటున్నాను. ఇద్దరం వెంటనే ఇక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోవడమే ఉత్తమం. అసలు ఓ ఆలోచన తట్టకపోతే ఈపూట దాన్ని తీసుకుని వెళ్ళిపోయేవాణ్ణి కూడాను ..బహుశా... ఏమో మరి... మీకు నా చెల్లెలంటే అంగీకారమేనేమో? అలాంటిది ఎందుకు వెళ్ళిపోవాలి? అందుకని అభిమానం వదిలేసి, అదీ గాక నేనూ ఓ సంగతి గమనించాను... సరే మిమ్మల్ని అడిగే దామని..." తొట్రుపాటుతో ఆగిపోయాడు గాగిన్- "క్షమించండి- ఇలాంటి పరిస్థితిలో ఎప్పుడూ పడలేదు నేను."

సమాశ్వాస పూర్వకంగా అతని చెయ్యి నా చేతిలోకి తీసుకుని కొంచెం దిటవుగా అన్నాను-

"మీ చెల్లెలంటే నా కిష్టమేనా అనికదా మీప్రశ్న? ఆమె అంటే నాకెంత అభిమానం వుందో మీకు తెలుసు..."

గాగిన్ నావైపు ఓరగాచూసి వెంటనే అటు తిరిగి తొట్రుబడుతూ అన్నాడు-

“కాని...దాన్ని పెళ్లి చేసుకోలేనంటారు...”

“అలాంటి ప్రశ్నకు నేనేం జవాబివ్వగలను? మీరే ఆలోచించండి-నేనీపశాన...”

గాగిన్ మధ్యలో అడ్డగించాడు.

“నాకు తెలుసు- నాకు తెలుసు. మిమ్మల్ని జవాబిమ్మని అడిగే అధికారంకూడా నాకులేదు. అసలు నాప్రశ్నే చాలా అసంభావ్యమైంది...కాని నేనేం చేయ్యను చెప్పండి? ఆస్యాతో చెలగాటాలాడటం పనికిరాదు. దాన్నిమీరెరగదు. అది రోగం తెచ్చిపెట్టుకోగలదు- పారిపోగలదు- మీతో ఏదో సంకేతస్థలం ఏర్పాటు చేసుకోగలదు. దానితెగువ అలాంటిది!... అదే ఇంకోపిల్ల అయితే అంతా కడుపులో దాచుకుని నిక్షిప్తించగలదు గాని ఆస్యాచల్లమటుకు ఆపనికాదు. అందులోనూ దానికిలాంటి భావంకలగటం ఇదే మొదలు-దాంతో మరీ చిక్కెపోయింది. అది నాకాశ్చమీదపడి ఏడ్చిన ధోరణి చూసివుంటే నాభయం మీకూ అర్థం అవును.”

నేను ఆలోచనలో పడ్డాను. ఆమె నాతో సంకేతస్థలం ఏర్పాటు చేసుకోగలదన్నమాటలు నా గుండెల్లో శూలాలలా పొడుచుకున్నాయి. అతనంత నిష్కల్మషంగా వున్నప్పుడు నేను నిషయం దాచిపెట్టడం చాలా నీచమనిపించింది. చివరికి బైటపెట్టాను-

“మీరు ఆస్యాని బాగా అర్థంచేసుకున్నారు. ఆమె మీరన్నంతపనీ చేసింది. ఓగంటక్రితం మీ చెల్లెలు చీటీ ఒకటి వంపింది. ఇదుగో చూడండి.”

గాగిన్ గభాల్ని చీటీ లామ్కుని గబగబా చదివి కుంగి పోయాడు. అతని ముఖంలో ద్యోతకమైన ఆశ్చర్యం చాలా హాస్యాస్పదంగా వుందిగాని నేను నవ్వేస్థితిలో లేను.

“మీరు మర్యాదస్తులని ఇందాక అన్నాను. అదేమాట నుళ్ళీ అంటున్నాను. ఇప్పుడేమిటి కర్తవ్యం? అను వెళ్ళిపోదామనీ... ఇటు తన సాహసానికి తన్నే దూకుకుంటూ మీకీ వుత్తరమూ... ఎప్పుడు రాసిందబ్బా అసలీ వుత్తరం? ఏమిటి దాని వుద్దేశం? ఎందుకు రమ్మన్నట్టు మిమ్మల్ని?”

అతికష్టమైనది అతన్ని కాస్త ప్రశాంత పరచి జరగవలసినదాన్ని గురించి సాధ్యమైనంత సావధానంగా చర్చించాం.

చివరికీ నిర్ణయానికి వచ్చాం: పెద్దప్రమాదం ఏం జరక్కుండా వుంటుకోసం నేను ఆస్యా రమ్మన్నచోటికి వెళ్ళి ఆమెతో సంగతులన్నీ ఖచ్చితంగా మాట్లాడటం-గాగిన్ ఆ వుత్తరం గొడవేం ఎరగనట్లు ఇంటివద్దే వుండటం-సాయంత్రానికి మళ్ళీ మేమిద్దరం కలుసుకోవడం.

గాగిన్ నా చేతులు పట్టుకు అన్నాడు-

“మిమ్మల్ని ప్రాధేయ పడుతున్నాను-దాని మనసు గాయపరచకండి. మమ్మల్ని కాస్త కనికారంతో చూడండి. రేపెలాగూ ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోతాం-మీరు ఆస్యాని వెళ్ళి చేసుకునేది లేదుగనక! అంతేకదా?”

“సాయంత్రందాకా నాకు గడువియ్యి.”

“సరే కానీండి...కాని మీరుమటుకు దాన్ని పెళ్లి చేసుకోరు.”

అతను వెళ్లిపోయాడు. నేను సోఫామీదపడి కళ్ళు మూసుకున్నాను. నాతల తిరిగిపోతోంది. కొత్తకొత్త భావాలు లక్షలాదిగా ఉప్పతిల్లి నా బుజ్జని గిట్టునతిప్పి పారేయసాగాయి. అంత నిష్కపటంగా పున్నందుకు గాగిన్మీద విసుక్కున్నాను. నన్ను ప్రేమించినందుకు ఓవలక సంతృప్తి పడుతూనే వున్నా అలాంటి ఇరకాటంలో పెట్టినందుకు ఆస్యామీద విసుక్కున్నాను. తనఅన్నతో ఆ గొడవంతా ఎందుకు చెప్పిందో నాకర్థంకాలేదు. క్షణాలమీద ఏదోవొక నిర్ణయానికి రావాల్సిన అవసరం నన్ను మెలిపెట్టి చంపేస్తోంది...

సోఫాలోంచి లేచాను-

“అంతంత ఉద్రేకాలపుట్ట- పదహేడేళ్ళ పిల్లను- పెళ్లి చేసుకోవడమా నేను?...ఎలా? ఎలాసంభవం ఇది?”

15

అనుకున్న టైముకి రైన్ నదిదాటి అవతలఒడ్డుకు జేరంగానే మళ్ళీ ఉదయం చీటీ తీసుకొచ్చినకట్టాడుఎదురయ్యాడు. నాకోసమే చూస్తున్నట్టున్నాడు.

“ప్రూవీన్ ఏనెట్టీ ఇమ్మన్నారు” అంటూ మరోచీటీ ఇచ్చాడు. ఆస్యా సంకేతస్థలం మార్చింది మరో గంటన్నరలో

ఫ్రాలూయి ఇంటికి వెళ్ళి వీధితులుపు తట్టి మూడో అంతస్తు
ఓదికి వెళ్ళాలట నేను.

“మళ్ళీ సరేనని చెప్పమంటారా?” అనడిగాడు
కుట్టాడు.

“సరే” నన్నాను.

ఇంటికి వెళ్ళి మళ్ళీ రావడానికి టైంలేదు- వీధుల్లో శిర
గడం నాకిష్టంలేదు. అందుకని ఏటిబిడ్డనే పడి నడవసాగాను.
ఊరిగోడలకి ఇవతల చిన్న పాక్కులాంటిది ఒకటుంది. బీరు
తాగేవాళ్ళకి బల్లలు అవీ వేసివుంటాయి. అక్కడికి వెళ్ళాను.
కొందరు జర్మన్ మధ్యవయస్కులు *‘స్కిటిల్స్’ ఆడుతున్నారు.
చెక్కబంతులు చప్పుడు చేసుకుంటూ పరవళ్ళు తొక్కు
తున్నాయి. మధ్యమధ్య మెచ్చుకోలు కేకలు, చప్పుట్లు...
ఒక చక్కనిచుక్క (వెయిట్రెస్) బీరు తీసుకొచ్చి నా ముందు
పెట్టింది. ఏడ్చిఏడ్చి ఆమెళ్ళు ఎబ్బబడివున్నాయి. నేనామె
ముఖంలోకి చూశాను. నెలకనే మొహం తిప్పేసుకుని
పక్కకిపోయింది

నాపక్కనే కూర్చున్న ఒక పౌరుడన్నాడు-

“ప్లీ-పాపం. హాన్ చెన్ మనసేం బాగులేదు. దాని
ప్రియుడు ఇవ్వాలే సైన్యంలో జేరాడు.”

మళ్ళీ నేనామెవంక చూశాను ఓమూల పిడికిలిమీద
గడ్డం ఆసించి నుంచుంది. చేతివేళ్ళమీదనుంచి ఒక్కొక్క

* కొయ్యసూదులు (సాధారణంగా నాలుగేసి) నిలువుగా చతుర
స్రంగా నిలబెట్టి పెద్దబంతితో పడగొట్టే ఒకరకం ఆట.

కన్నీటిబొట్టే జారి కిందపడుతోంది. ఎవళ్లో బీరుకావాలని కేక పెట్టారు. ఆమె వెళ్ళి బీరుయిచ్చి మళ్ళీ వెంటనే తన యధా స్థానానికి వెళ్ళి నిలబడింది. ఆమె దుఃఖం నన్నుకూడా కుంగ దీసింది...

జరగబోయే సమావేశం గురించి ఆలోచించసాగాను. కాని నా ఆలోచనలన్నీ ఏదో ఆమర్త్యంతో భయంతో కూడి వున్నాయి. గుండెలమీద కొండపెట్టుకుని, ఈ సమావేశం కోసం వేచివున్నాను. ఇప్పుడు నేవెళ్ళేది పరస్పర ప్రేమానుభవం ఆనందించడానికి కాదు- నామాట నిలబెట్టుకోడానికి- అతిష్టమైన ధర్మంబకటి నిర్వర్తించడానికి! 'ఆస్యాతో చెల గాటలాడటం పనికిరాదు!' గాగిక్ అన్నమాటలు నాహృదయంలో సూలాల్లా గుచ్చుకుపోయి వున్నాయి... హు! నాలుగురోజులన్నా కాలేకు- ఏటివాలునపడి బల్లకట్టులో కొట్టుకుపోతూ ఈ సౌఖ్యంకోసంకదూ నేను పరితపించి పోయింది? ఇప్పుడదే సుఖం నా కందుబాటులోవుంది- నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చింది- అది సంభవమై కూర్చుంది- ఐనా నేను దాన్ని అవతలకు నెట్టున్నాను... నెట్టితీరాల్సి వచ్చింది... ఈ ఆకస్మిక విపర్యాసం నన్ను కలత పరచింది. నాకేం తోచ నీయకుండా చేసింది. దానికితోడు ఆ విచిత్రజీవి ఆస్యా తన ముంగోషంతో, తన గత చరిత్రతో, తాను పెరిగిన తీరుతో (నిజంచెప్పొద్దూ) నన్ను హడలగొట్టేస్తోంది. ఏవేవో విరుద్ధ భావాలు నాలో చాలానేపు సంకలనమరల చేశాయి. అనుకున్న గంట దగ్గర పడుతోంది... చివరకు నిర్ణయించుకున్నాను-

“నేనామెను పెళ్ళి చేసుకోలేను. నేనూ తన్ను ప్రేమిస్తున్నట్లామెను తెలియనీయరాదు.”

నేను లేచి ఒక థేలకు (జర్మన్ డాలరు) హాన్ చెన్ చేతిలోపెట్టి (ఆమె థేంక్స్ అనికూడా అనలేదు) ఫ్రాలూయియాంటికి బయలుదేరాను. సాయంసమయపు నీడలప్పుడే సాగసాగాయి. ఆ యిరుకు గొందిలో పైన కనిపించే నీలాకాశపు పీలిక సూర్యాస్తమయ కాంతులు ప్రతిఫలించి అరుణదీప్తితో వెలిగిపోతోంది. ఫ్రాలూయియా ఇంటిగుమ్మం దగ్గరికి వెళ్ళి నెమ్మదిగా తలుపు తట్టాను. తలుపు వెంటనే తేరుచుకుంది. గుమ్మం దాటిలోపలికి అడుగు పెట్టాను-అంతా అంధకారమయంగావుంది.

“ఇలారండి- మీకోసమే చూస్తున్నాం” అంది ఓ ముదుసలి కంఠస్వరం ఆ చీకట్లోంచి.

“ఫ్రాలూయియా?” అని అడిగాను.

“అవునుబాబూ నేనే.”

అంటూ ఫ్రాలూయియా తన శల్యానశిష్టమైన చేజ్లో నాచేయి పట్టుకుని ఒహునిట్రంగావున్న మెట్లుఎక్కించి తీసుకుపోయింది. మూడోఅంతస్తుమీద వరండాలో ఆగాం. ఓకిటికీ సంకులోంచి ప్రసరిస్తున్న అస్పష్టకాంతిలో ఆ ముదుసలి మొహం కాస్త చూడగలిగాను. వడిలిపోయిన పెదవులు మందహాసాని ననువుగా సాగదీసి, తన మనకకళ్ళు గుండ్రంగా తిప్పుతూ ఓగదిగుమ్మంవైపు చూపింది.

ఆ గదితలుపు తెరుస్తూనే నాచేయి కంపించింది. లోపలికి అడుగుపెట్టి ధడాల్న తలుపు వేసేశాను.

16

ఆ గదికూడా అర్థాంధకారంలోవుంది. ఆస్యా వెంటనే నాకళ్ళకు కనిపించలేదు. ఓ కిటికీదగ్గర కుర్చీలో మొహం అటు పక్కకు తిప్పుకుని కూర్చుంది. భయపడ్డ పిట్టలా కప్పుకున్న శాలువలో ఒదిగిఒదిగి కూర్చుంది. అతివేగంగా ఊపిరిపీల్చి వదుల్తోంది. మనిషి గజగజా కంపించిపోతోంది. ఆ క్షణంలో ఆమెపై నాకు నర్తనాతీతమైన జాలి వెల్లువలా ఉప్పొంగి వచ్చింది. నేనామెను సమీపించాను. ఆమె మొహం మరింత పక్కకు తిప్పుకుంది...

“అన్నా నికోలేన్నా!” అని పలకరించాను.

ఆమె కొంచెంనిటారుగా కూర్చుని నావంక చూడటానికి ప్రయత్నించింది కాని లాభం లేకపోయింది. ఆమెచెయ్యి నా చేతిలోకి తీసుకున్నాను- చల్లగా నిర్జీవంగా బరువుగా వుండి పోయింది నాచేతిలో.

“నేను...”

ఆమె మందహాసం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించింది గాని పెదవులు స్వాధీనంకాలేదు.

“నా వృద్ధేశి... డాహు— నావల్లకాదు. నే చెప్పలేను!” అనిమాత్రం అనేసి పూసుకుంది. మాటమాటకీ ఆమె స్వరం ఎదురుతిరిగింది.

నేనామెపక్కనే కూర్చున్నాను.

“అన్నా నికొలేన్నా-” నేనూ ఇంకేం మాట్లాడలేక ఆగిపోయాను.

ఎసళ్ళం ఏమీ మాట్లాడలేదు. నేనామెచేయి పట్టుకుని ఆమెవంకే చూస్తూ కూర్చుండిపోయాను. ఆమెకూడా ఆ శాలువలో అణిగిమణిగి అతికష్టమొద ఊపిరితీస్తూ దుఃఖం కట్టలు తెంచుకురాకుండా మాటిమాటికి పెదవులు కొగుక్కుంటూ కన్నీళ్లు వెనక్కు నెట్టేసుకుంటూ కూర్చుంది. ఆమె భీతావిష్ట నిస్తబ్ధ నిస్సహాయ నీరవస్థితి చూస్తుంటే నాకు కడుపు తగుక్కుపోయింది. నీరసంతో నడవలేక నడవలేక దోవలో ఓగుర్చి దొరికితే అందులో కూలబడ్డట్టుంది. నా హృదయం కరిగిపోయింది.

“ఆస్యా!” అన్నాను. ఆమెకు వినిపించిందో లేదో...

ఆమె నెమ్మదిగా కన్నులెత్తినా వంక చూసింది... స్త్రీ ప్రేమ ప్రపూర్ణ వీక్షణం...! దాన్ని వర్ణించడం ఎవరితరం? ఆమె చూపులు నన్ను వేడుకొన్నాయి. నన్ను నమ్మాయి-ప్రశ్నించాయి-తలవంచాయి... ఆ చూపుల్లోని సమ్మోహనశక్తి భరించలేకపోయాను. ఏదో నన్నని మంటలు నా సరసరాల్లో సూకులు గుచ్చుకున్నట్టు ప్రజ్వలించసాగాయి. నేనువంగి నా పెదవులతో ఆమె హస్తాన్ని చుంబించాను. ఏదో సంచలన

శబ్దం-ప్రకంపమానమైన నిట్టూర్పులా నా చెవుల్లోపడింది. ఆకులా అల్లలాడిపోతున్న చెయ్యి నాతలమీద అతి మృదు లంగా నిమిరింది. నేను తలయెత్తి ఆమె ముఖంలోకి చూశాను. ఒక్కక్షణంలో ఆమె ముఖంలో ఎంతమాపు! ఇందాకటి భయభావం అదృశ్యమై పోయింది. ఆమె చూపులు వెనుదిరిగి తనతోబాటు నన్నుకూడా అంతర్ముఖంగా లాక్కుపోయి నట్టున్నాయి. పెదవులు కొద్దిగా విడిచి, ముంగురులు గాలికి కొట్టుకుపోయినట్టు వెనక్కిపోయివున్నాయి. సర్వం విస్మరిం చాను. ఆమెను నాదగ్గరకు లాక్కున్నాను. ప్రతిఘటించకుండా ఆమెచేయి లొంగిపోయింది. చేతితోబాటు ఆమెసర్వదేహమూ నాదగ్గరకు జరిగింది. శాలువా మూపులమీదనుంచి జారి పోయింది. ఆమె శిరసు నావక్షంమీద ప్రశాంతంగా విశ్ర మించింది-పైన నా పెదవులు మండిపోతున్నాయి...ఎక్కడో కొండ గుహలోంచి మాట్లాడినట్టు అస్పష్టంగా “నీదాన్ని” అంది ఆస్యా. నాచేయి ఆమె నడుంమీదకు జారింది...కాని హఠాత్తుగా గాగిన్ నాస్మృతిపథంలో మెరుపులా మెరిశాడు. ఉలిక్కిపడి ఒక్కకేకపెట్టి వెనక్కు జరిగాను-

“ఏమిటిది? ఏంచేస్తున్నాం మనం?...మీ అన్నయ్య... అతనికంతా తెలుసు. మనిద్దరం కలుసుకుంటున్నట్టుకూడా తెలుసతనికి!...”

ఆస్యా కుక్చీలో వెనక్కి వాలిపోయింది.

నేను లేచి దూరంగా ఓమూలకు వెళ్ళాను-

“అవును. మీ అన్నయ్యకంటా తెలుసు... నేనతనికి చెప్పి తీరాల్సివచ్చింది...”

“చెప్పితీరాల్సి వచ్చిందా?” అని వినిపించి వినిపించకుండా అంది ఆస్యా. ఆమెకి ఇంకా ఒళ్ళు తెలీలేదు- నేననేది ఆమెకేం అర్థంకావడం లేదు.

“అవును-”

ఎందుకో చెప్పలేని తీవ్రతతో అన్నాను-

“అసలు తప్పంతా నీది! నువ్వెందుకు బయటపడాలి ముందు? మీ అన్నయ్యతో ఈ సంగతంతా నీన్నెనరు చెప్పమన్నాడు? అతనంతట అతనే ఇండాక నాదగ్గరకొచ్చి నువ్వు అతనికి చెప్పిందంతా నాకు చెప్పాడు. అంతా నాశనం- అంతా నాశనమై పోయిందిప్పుడు!”

ఆస్యావంక చూడకుండా వుంటానికి గదిలో అటూ యిటూ పరవళ్ళు తొక్కసాగాను.

ఆస్యా కుర్చీలోంచి లేవబోయింది.

“కూర్చో. నువ్వు లేవనద్దు. నేను మర్యాదస్తుణ్ణి. అవును నాకు మానుమర్యాదా వుంది. నువ్వేం భయపడక్కలేదు- ఎందుకు- ఎందుకిలా తల్లకిందులైపోయావ్ నువ్వు? నాలో యేమైనామాపు కనిపించిందా? ఇవ్వాలి మీ అన్న నాదగ్గరికొచ్చినప్పుడు నిజం దాచలేకపోయానతిని ముందు!”

ఏమిటి నే వాగుతున్నాను? ... నేనో పచ్చిమోస గాణ్ణి! మా సమావేశం సంగతి గాగిన్కు తెలుసు! అంతా

హిరంగమైపోయింది! ఓభయంకరవికార స్వరూపం దాల్చింది!
నా బుట్ట తిరిగిపోయింది.

“నేనేం పిలువలేను మా అన్నయ్యని. అతనేవచ్చాడు
నా గదిలోకి!” ఆస్యా గొంతు భీతితో ఇగుర్చుకుపోయింది.

“చూడు మరి ఏంనీ చేశావో! ఇప్పుడేమో నువ్వీ
పూరునుంచే వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నావ్...”

“అవును వెళ్ళిపోవాలి. అందుకే మిమ్మల్ని రమ్మ
న్నాను. మీ దగ్గర శలవు తీసుకువెళ్ళి పోదామని...”

“నిన్ను వదిలిపెట్టడం నా కంట తేలికనా నీ అభిప్రాయం?”

“ఐతే... అసలు... మీరు మా అన్నయ్యతో ఎందుకు
చెప్పారు?”

“మరంతకంటే ఏం చెయ్యను? నువ్వే కనక అతనితో
చెప్పి వుండకపోతే...”

“అప్పటికే, నాగది లోపలపక్క తాళం వేసుకొనే
దిగ్భండనం చేసుకూర్చున్నాను. ఇంటి యజమానురాలు
దగ్గర మరోతాళం చెవి వుండని నాకేం తెలుసు?”

ఆమె అలా అమాయకంగా ఓప్పుకోవడం చూసి
నాకు మరి కోపం వచ్చింది... ఇప్పుడా ఘట్టం తలుచుకున్నప్పు
డల్లా నా మనసు కరిగి నీరై పోతుంది... పాపం-కల్లాకపటం
ఎరగని పసికండు!

“ఇహ చేసేదేముంది? అంతా ఐపోయింది. ఇహమనం
విడిపోవటం తప్ప చెయ్యగలిగిందేం లేదు”

అంటూ దొంగతనంగా ఓసారి ఆమెవంక చూశాను. ఉన్నట్టుండి ఆస్యా ముఖం ఎఱ్ఱబడిపోయింది. సిగ్గు సంభ్రమం ముంచెత్తకొచ్చా యనుకుంటాను. నే మటుకు ఏదోసంధిలో పడ్డట్టు అటూ యిటూ తిరుగుతూ వాగుతూనే వున్నాను—

“నీలో అంకురించి వుప్పిస్తున్న భావాన్ని వికసించనీయ లేదు నువ్వు. మనయిద్దరిమధ్య బంధాలూ చేచేతులూ తెగ్గా ట్టేశావ్. నన్ను నమ్మలేకపోయావ్—నన్ననుమానించావ్...”

నే మాట్లాడుతున్నంతసేపూ ఆస్యా అంతకంతకూ ముందుకు వంగిపోయి మోకాళ్ళమీద పడి మొహం చేతుల్లో కప్పుకుని ఏడ్వసాగింది. నే నామెను సమీపించి లేవదీయ బోయాను గాని ఆమె నెట్టివేసింది. ఏడ్చే ఆడదాన్ని నే చూడ లేను. ఆదృశ్యం నే సహించలేను.

“అన్నా నికొతెవ్వా ! ఆస్యా ! నిన్ను ప్రార్థిస్తాను-ఏడ వకు...” అంటూ మళ్ళీ ఆమెచేతులు పట్టుకున్నాను.

కాని హఠాత్తుగా ఆస్యా ఉవ్వెత్తునలేచి మెరుపులా గుమ్మందాకా పరుగెత్తుకెళ్ళి అదృశ్యురాలైపోయింది.

తర్వాత కొంతసేపటికి ఫ్రాలూయూ లోషలికి వచ్చే దాకా నేనక్కడే నిలబడిపోయాను. పిడుగు పడ్డట్టు చైతన్య రహితంగా స్థాణువులా నిలబడిపోయాను. మా సమావేశం అంతత్వరగా అంత అప్రయోజకంగా ముగియటం నా కర్దం కాలేదు. నే చెప్పదలచుకున్నదాట్లలో నే చెప్పాల్సినదాట్లలో నూరోవంతునా చెప్పలేదు...మా సమావేశం ఎలా ముగు స్తుందో ఊహించనైనా లేదింకా...

“ఫ్రావీన్ ఏ నెట్టి వెళ్ళిపోయిందా?” అని అడిగింది
ఫ్రాలూయూ.

నేనామెవంక శూన్యధృక్కులతో ఓసారిచూసి ఏం
మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయాను.

నేనాయింట్లోంచి బైటపడి వీధు లధిగమించి వూరు
దాటి మైదానంవైపు నడిచాను. భయంకరమైన చీదర నన్ను
నిలువెల్లా దహించివేస్తోంది... ఆస్యా ' మా సంకేత స్థలం
ఎందుకు మార్చిందో, ఆ ముసలిదాని ఇంటికి పోవడాని కామె
కెంత మనోదార్థ్యం కావలసివచ్చిందో నేనేం ఊహించుకోలేక
పోయాను. ఆమె పరుగెత్తుకు పోతుంటే నేనెందు కడ్డగించలేదు?
ఆ పాతకొంపలో, ఆ చీకటికొట్లో కనక ఆమెను బెదిరించి
చివాట్లు పెట్టగలిగే ధైర్యం సాహసం నా కొచ్చాయిగాని ఇప్పు
డామె స్వరూపం నన్ను వెంటాడుతోంది నేచేసిన అపరాధం
దయ్యాలా నన్ను పీక్కు తినసాగింది. తుమించమని కోరాను-
ఎలుగెత్తి ప్రార్థించాను... ఆ వివర్ణమైన ముఖము, భయపడ్డ
చంచలాక్షులు, మెడమీద ప్రేలాడుతున్న కుటిలాలకలు, నా
వక్షస్థలంమీద వాలిన ఆమె శిరస్సవర్ష, అన్నీ కళ్ళకు కట్టి
నన్ను దహించివేస్తున్నాయి. “నీదాన్ని” అన్న ఆమె అస్పష్ట
కంఠస్వరం నా చెవుల్లో గింగురైతిపోయింది... నేను ముందుకేం
చేశాను? నా మనస్సలా అనిపించింది-నేనేం చేసినా అది నా
మనఃపూర్వకంగానే చేశాను - నా అంతరాత్మకు తలబిగ్గాను’
అని సమాధాన పర్చుకున్నాను... కాని అది నిజం కాను.
ఇదేనా నే కోరిన పరిసమాప్తి? ఇదేనా నే సాధించనలచు

కొన్న సిద్ధి? నేనలామెను విడచివుండగలనా? ఆమెను
పోగొట్టుకొనగలనా నేను?-

“పిచ్చి! పిచ్చి!” అనుకున్నాను హృదయంలోకాల్చిచ్చు
చేగుతూండగా.

పొద్దుగుంకపోతోంది. వెనుదిరిగి నెమ్మదిగా ఆస్వా
దించుకుంటున్నాను.

18

గాగిన్ ఇంట్లోంచి గబగబా బయటికొచ్చాను-

“మా చెల్లిని కలుసుకున్నారా?”

“ఇంటిదగ్గర లేదా?” అడిగాను.

“లేదే!”

“ఇంకా అసలు తిరిగి రానేలేదా?”

“లేదు... తమిళం- వుండబట్టలేక దుర్గం దగ్గరికి
నేనూ వెళ్ళాను ఇందాక. కాని అది అక్కడలేదు. ఐతే అసలు
అది రానేలేదన్నమాట?”

“దుర్గం దగ్గరికి రాలేదు.”

“ఐతే మీరు కలుసుకోనేలేదు?”

కలుసుకున్నానని ఒప్పుకుంటేరాల్సివచ్చింది.

“ఎక్కడ?”

“ఫ్రాంకోలో ఇంట్లో. నేనక్కణ్ణుంచి వచ్చేసి గంట
పైనే అయింది. ఇంకా ఇక్కడకి వచ్చేసి వుంటుందనుకున్నా
నేను.”

“సరే- చూద్దాంకాస్సేపు” అన్నాడు గాగిన్.

ఇద్దరం లోపలికి వెళ్ళి కూర్చున్నారు. ఎవళ్ళం ఏం మాట్లాడలేదు. మా పరస్పరసామీప్యం ఇద్దరికీ ఇబ్బందిగానే వుంది. చీటికి మాటికి తలయెత్తి గుమ్మనంక చూస్తూ చెవులు రిక్కించి కూర్చున్నారు. చివరికి గాగిన్ లేచాడు-

“ఛీ ఛీ! నా కేంపాలుపోవడంలేదు. అది నా ప్రాణాలకి దాపురించింది. నిజంగా నా ప్రాణాలు కొరికేస్తోంది. . .లేవండి- వెళ్ళి వెతికొద్దాం.” ఇద్దరం బైటికివచ్చాం. ఇంకా బాగా చీకటిపడలేదు.

“ఏం మాట్లాడారిద్దరూ?” అనడిగాడు గాగిన్.

“ఐదునిముషాలకంటే ఎక్కువ వుండలేదు నేనామె దగ్గర. మనం అనుకున్నదే అక్కడా అన్నాను.”

“ఓ పనిచేద్దాం. మనిద్దరం విడివిడిగా వెదుకుదాం. అలా అయితే తొందరగా కనిపించవచ్చునది. ఏమైనా- ఓగంట లోపు ఇంటికి వచ్చేయ్యండి మళ్ళీ.”

19

గబగబా స్లోపు దిగి వ్రాళ్ళొకి పరుగెత్తుకుపోయాను. సాడానిడిగా వీధులన్నీ తిరిగాను. వీలైనచోట్లన్నీ గాలించాను. ఫ్రాలుయూ ఇంట్లోకూడా చూసి ఏటివొడ్డున చాలాదూరం వెతికాను... ఆస్యా ఎక్కడా కనిపించలేదు. ఇప్పుడు నన్ను దహిస్తున్నది కోపమూ చీదరా కాదు. ఏదో రహస్య భయం-

భయం ఒక్కటేకాదు-ఏదోవ్యాకులత...పశ్చాత్తాపం-ప్రేమ-
 అవును ప్రేమ ! మృదులాతి మృదులమై అనిర్వచనీయమైన
 ప్రేమ ! చేతులునలుపుకున్నాను. గుండెలు బాదుకున్నాను.
 కమ్మకొస్తున్న ఆ అంధకారంలో ముందు మెల్లగా
 తర్వాత బిగ్గరగా ఆస్యాను పేరుపెట్టి కేకలువేశాను. ఆమెను
 ప్రేమిస్తున్నానని నూరుసార్లు ఎలుగెత్తి అరిచాను. మళ్ళీ ఎన్న
 టికీ వదిలిపెట్టనని ప్రమాణం చేసుకున్నాను. మళ్ళీ ఒక్కసారి
 ఆమె చల్లనిచేయి స్పృశించడానికి, ఆమెమెల మెల్లని అస్పష్ట
 కంఠస్వరం వినడానికి, నాముందుమరొక్కసారి ఆమెనుసాక్షాత్తు
 చూడటానికి నా సర్వస్వం కోల్పోవడానికి సిద్ధపడ్డాను. ఆమె
 నా కెంత దగ్గరగా వచ్చింది ! ఎంత నిశ్చయం చేసుకుని తన
 అమాయకత్వం, ఉద్రేకం-అనాఘాత యవ్వనం మూటకట్టుకు
 వచ్చింది నాకోసం ! కాని-ఆమెను ఒక్కసారైనా నాగుండె
 లకు హత్తుకోలేకునేను...ఆనందంలో సుఖపారవశ్యంతో ప్రజ్వ
 లించిపోయే ఆమె ముఖాన్ని కళ్ళారా చూసే మహదానం
 దాన్ని చేతులారా అవతలికి నెట్టి పారేశాను...ఈ ఆలోచన
 నాకు మరీ పిచ్చెక్కించింది.

‘ఎక్కడికెళ్ళింది ఆస్యా? ఏమైంది?’ అని అసమర్థ ఉగ్ర
 తతో గొంతెత్తి ప్రశ్నించుకున్నాను. దూరంగా ఏటివొడ్డున
 ఏదో తెల్లగా నా దృష్టిపథంలో పడింద. ఆస్థలం నాకు తెలుసు.
 డెబ్బె యేళ్ళక్రితం నదిలోపడి ఆత్మహత్య చేసుకున్న ఒక యువ
 కుని సమాధి అది ! నా గుండెలు కొట్టుకోవడం ఆగిపోయినంత
 పనైంది...గబగబా సమాధిదగ్గరకు పరుగెత్తుకెళ్ళాను—

‘ఆస్యా! అని దిక్కులు పిక్కటిల్లేటటు ఒక్క కేక పెట్టాను. నా కేకకు నేనే అదరిపోయాను... కాని ఎవరూ బదులు పలక లేదు....

ఇంటికి వెళ్ళిపోయి గాగిన్ కు ఎక్కడైనా కనిపించిందేమో తెలుసుకుందామనుకున్నాను.

20

తడబడుతున్న అడుగుల్లో ద్రాక్షతోటలోంచి పరుగెత్తుతూంటే ఆస్యా గదిలో దీపం కనిపించింది... దాంతో నా మనస్సు సహం తేలికపడింది.

గుమ్మం దగ్గికి వెళ్ళాను. తలుపు లోపల గడియవేసి వుంది. తలుపు తట్టాను. కింద అంతస్తులో వెలుతురు లేని ఓగది కిటికీ నెమ్మదిగా తెగుచుకుని గాగిన్ తల బైటికి కనిపించింది.

“కనిపించిందా ఆస్యా?” అని అడిగాను.

గాగిన్ బాగా గొంతు తగ్గించి రహస్యంలా చెప్పాడు-

“అదే తిరిగి వచ్చింది-శనగదిలో బట్టలు మాగ్చుకుంటోందీ ఏం పరవాలేదు. అంతా బాగానే వుంది ”

“హమ్మయ్య! ఆ భగవంతుడికి వెయ్యిదణాలు!” బ్రహ్మాండమైన భారం దిగిపోయి నా గుండెలు సంతోషంతో నిండిపోయాయి.

“ఇంకేం. అంతా దివ్యంగా సాగిపోతుందిహ. ఆ-అన్నట్టు-మనిద్దరం మళ్ళీ మాట్లాడుకోవల్సిన విషయం ఒకటుంది!”

“ఇప్పుడుకాదు-ఇప్పుడుకాదు. మరోసారి. సరే-ఇహ శలవు!” అంటూ కిటికీ తలుపు నెమ్మదిగా వేయ నారంభించాడు గాగిన్.

“రేపు కలుద్దాం అన్ని విషయాలు రేపుతేల్చేద్దాం”

“గుడ్ బై!” అని గాగిన్ తలుపువేశేశాడు. తలుపు తట్టుదామనుకున్నాను- నీచెల్లెల్ని పెళ్లిచేసుకుంటానని చెప్తామనివుంది కాని. . . పెళ్ళిమాటలకది తగిన అదనుకాదని వూరుకున్నాను.

“రేపు. . . రేపటిదాకా ఆగిపోతాను. . . ఇహ నన్నెవరికీ పట్టశక్యంకాదు! నాఅంత సుఖజీవి మరోడుండడు!” అనుకున్నాను.

మర్నాడు నేను సుఖం జూరగొనవలసినవాణ్ణి. కాని సౌఖ్యం మర్నాడనేది ఎరగదు. గతదినం అసలు జ్ఞాపకమేవుండదు దానికి. దానికి తెలిసిందల్లా వర్తమానం- అదైనా ఊణికం!

నేను ‘జ. . .’ పట్నం ఎలా జేసుకున్నానో నాకే తెలీదు. నాకాళ్ళుకాదు నన్ను నడిపించింది- ఏరు దాటించింది బల్లకట్టు కాదు- పేద్దపేద్దరెక్కలు మొలిచి అమాంతం అవతలకు ఎగ రేసుకుపోయాయి నన్ను. దోవలో ఓ లతా నికుంజంకనిపించింది. అందులో ఓకోయిల కమ్మగా పాడుతోంది. ఆపాట వింటూ అలానే చాలాసేపు నిలబడిపోయాను. అది నాప్రేమనిగురించి నా అదృష్టాన్ని గురించి పాడుతున్నట్టూది.

21

మర్నాడు ఉదయం మళ్ళీ గాగిన్ల బంగళాకు బయలు దేరాను. కిటికీలూ ద్వార్వాజాలూ అన్నీ బోర్లగా తెరిచివుంటు చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. సింహద్వారంముందు ఏవో కాగితం ముక్కలూ అవీ చెతగా పడివున్నాయి. దానీపిల్ల ఒక తె చీపురుకట్ట తీసుకుని లోపల్నుంచి వచ్చింది.

నేనామెను సమీపించాను. . ఇంకా నేనడక్కముందే వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారని ఆమె మొరిగింది.

“వెళ్ళిపోయారా? ఏమిటి నువ్వనేని? ఎక్కడికెళ్లారు?”

“ఇవ్వాళ ఉదయమే వెళ్ళిపోయారు- ఆరుగంటలకి ఎక్కడికి వెళ్తున్నదీ ఏం చెప్పలేదు. మీ పేరు ‘న. . .’ గారే కదూ?”

“అవును.”

“ఇంటియజమానురాలికో చీటీరాసి యిచ్చి వెళ్లారు మీ కిమ్మని.”

అని మేడమీదకు వెళ్ళి ఉత్తర మొకటి తెచ్చి యిచ్చింది.

“అసంభవం... ఇదంతా... మాయ...” నా నోటి మాట పెగల్లేదు. ఆమె నావంక నోసారి శూన్యంగా చూసి నేల ఊడవటం ప్రారంభించింది.

నేను ఉత్తరం విప్పి చూశాను. ఆస్యా అక్షరం ఒక్కటి కూడా లేదు-గాగిన్ రాశాడు.

ఇలా అకస్మాత్తుగా వెళ్ళిపోయినందుకు కోపం తెచ్చు కోవద్దనీ-కాస్త తీవ్రంగా ఆలోచిస్తే తాను చేసిన పని నేను కూడా మెచ్చుకుంటానని తన నమ్మకమనీ వ్రాశాడు. అనవసరంగా చిక్కులూ ప్రమాదాలూ ఎక్కువ కాకముందే ఈ పరిస్థితిలోంచి బయట పడటాని కింకో మార్గం లేదట. ‘రాత్రి మనిద్దరం ఆస్యాకోసం నిరీక్షిస్తూ మానంగా కూర్చున్నప్పుడు ఆలోచించాను మనకు విడబాటుతప్పదనే నిర్ణయానికివచ్చాను. కొన్ని కొన్ని ప్రతికులాభిప్రాయాల్ని కూడా నే గౌరవించి మన్నించగలను. టూరు ఆస్యాని వివాహం చేసుకోలేరని నేనర్థం చేసుకున్నాను. అదికూడా నాకు జరిగిందంతా చెప్పింది. నన్ను వేపుకుతింది. ఆమె కోరికను మన్నిస్తానని చెప్పి ప్రశాంతపరచాల్సి వచ్చింది.’ మా స్నేహం అంత త్వరగా అంతమైనందుకు విచారిస్తూ, తనకు నామీద ఎప్పుడూ గౌరవభావం వుంటుందంటూ, ఎప్పుడూ ఎక్కడా వాళ్ళ ఆనుపానులు తెలుసుకోడానికిమటుకు ప్రయత్నించవద్దని వేడుకుంటూ ఉత్తరం ముగించాడు గాగిన్.

“ఏమిటా ప్రతికులాభిప్రాయాలు? ఏమిటయ్యా ఈ నా స్పెన్స్? ఆస్యాను నాదగ్గిర్నుంచీ తీసుకుపోవడానికి నువ్వెవరవసలు?...”

రెండుచేతులా నాకణతలు పట్టుకునొక్కకున్నాను. దానీది భయపడి ఇంటావిడకోసం కేకపెట్టింది. దానిభయం చూసి నేను నిలదొక్కుకోవాల్సివచ్చింది. వాల్లెక్కడికెళ్లాలో తెలుసుకోవాలి- ఏమైనాసరే తెలుసుకుతీరాలి! ఇదొక్కటే ఆలోచన సఖిశిఖపర్యంతం నన్ను దహించివేసింది. నేనీచావు దెబ్బతిని పూరికే పడివుండలేను. ఏర్పడిన సమస్యకి ఇదికాదు నేకోరిన సమాధానం! యజమానురాలిని బుజ్జగించి, బ్రతిమిలాడి కొంత సంగతి తెలుసుకున్నాను. ఉదయం ఆరుగంటలకు ఒక స్త్రీమరెక్కి ఏటివాలున ఒయల్దేరారట. వెంటనే టిక్కెట్లు ఆఫీసుకు వెళ్ళాను. అక్కడవాళ్ళు కొలోన్కు టిక్కెట్లు తీసుకున్నట్టు తెలిసింది. నాసామాన్లుకూడా సర్దుకుని తర్వాత స్త్రీమరెక్కుదామని గబగబా నాబసకు దారితీశాను, దారిలో ఫ్రాలూయూ ఇల్లువుంది. అందాకా వచ్చేసరికి నన్ను ఎవరో పేరుపెట్టి పిలిచారు. తలయెత్తి చూశాను. నేను నిన్న ఆస్యాను కలుసుకున్న గదికిటికీలోంచి ఆ వృద్ధవితంతువు తొంగి చూస్తోంది. వికారమైన చిరునవ్వునవ్వి మళ్ళీ పిలిచిందినన్ను. నేను అసహ్యంతో వెళ్ళిపోబోయాను గాని ఆమె మళ్ళీ కేకపెట్టి చిన్నకబురుంది పైకిరమ్మంది. నేను లోపలికివెళ్లాను. మళ్ళీ ఆగదిలో అడుగుపెట్టగానే నాహృదయం లోనైన భావసంచలనం నేవర్ణించలేను.

“మీఅంతట మీరుకనక ఇక్కడికొస్తే ఈచీటీ ఇవ్వమన్నారు నీకు. ఐనా నువ్వు చాలా మంచిబాబువి కనక పిలిచే ఇస్తున్నాను తీసుకో.”

చీటీ అందుకున్నాను. ఓ చిన్న కాగితం ముక్కమీద గబగబా పెన్సిలుతో నాలుగు బంతులు బరికేసి వున్నాయి!

“శలవు. మళ్ళీమనం ఎన్నటికీ కలుసుకోలేము. నేవెళ్ళి పోతున్నది గర్వంతో కాదు, అదిరిపాటుతో అనలే కాదు. అంతకుమించి గత్యంతరంలేదు. నిన్న మీ ఎదుట భోదన ఏడ్చాను. ఒక్కమాట-ఒక్కటంటే ఒక్కటే మాట మీరు కనక అనివుంటే వుండిపోయేదాన్ని. మీరు అనలేదు. అంతా మంచికే అయివుంటుంది. . .శలవు! ఈజన్మకిక శలవు!”

ఒక్కమాట! . . .ఓహో-ఎంత మాధుడనై పోయాను! ఒక్కమాట. . .ఆ క్రితంరోజు ఆ మాటను కన్నీళ్ళతో ధారా పాతంగా తడిపేశానే! ఆమాట ధ్వనితో వాతావరణమంతా నింపేశానే! ఆమాట ఎలుగెత్తి ఘోషించి దిక్కులకు వినిపించానే! . . .కాని ఆమెతోమాత్రం అనలేదు-ఆమెను ప్రేమిస్తున్నానని ఆమెకు మాటమాత్రం చెప్పలేదు. ఎలా చెప్పగలను? చెప్పరాని పరిస్థితే అది! మృత్యుగహ్వరంలాంటి ఆ గదిలో అడుగుపెట్టేసరి కింకా నాలోని ప్రేమని నేనే గుర్తించలేదు! ఆమె సోదరునితో కలిసి ఏంచెయ్యడానికీ తోచక పూరికే నిరీక్షిస్తున్నప్పుడు కూడా ఆభావంపైనే రాలేదు. . .ఆమెకోసం వెతుకుతూ పేరుపెట్టి కేకలేస్తూ ఏదో దారుణం జరిగి వుంటుందని భయంవేసినప్పుడుగదా ఆ ప్రేమభావం ఉవ్వెత్తునపోంగి విలయసమయ వారాశినలె నన్ను కలచి పారవైచినది! . . .కాని అప్పటికే చాలా ఆలస్యమైపోయింది. ‘ఆఁ ఆఁ అసంభవం!’ అంటారు మీరు. సంభవమో కాదో నాకేం తెలీదు-జరిగింది

మటుకది! ఆస్యాలో ఏమాత్రం వగలాడినానం వున్నా ఆ కృత్రి
మమైన అవస్థ ఏమాత్రం ఆపాదించుకోకుండా వున్నా ఆమె
వెళ్లిపోయేదికాదు. కాని మిగతా అందరు ఆడపిల్లలా కాదామె.
వాళ్ళ సహనం ఈమెకులేదు. అదే అర్థం చేసుకోలేకపోయాను.
కిందటిరోజు సాయంత్రం కిటికీదగ్గర గాగిన్ తో నేను చెప్పబోయి
మానేసి మందబుద్ధివై ఆఖరు గడ్డిపరకకూడా చేజేతులా వది
లేశాను.

ఆరోజే నేను సామానంతా సర్దుకుని కొలోన్ స్త్రీమ
రెక్కాను. స్త్రీమగు బయలుదేరి పోతుంటే నేనెన్నటికీ మర్చి
పోలేని ఆ వూళ్ళు, వీధులు స్థలాలు-అన్నిటి దగ్గర్నుంచీ మాన
సికంగా శలవు తీసుకున్నట్టసిపించింది. దూరంగా హన్ చెన్
కనిపించింది. ఏటిఒడ్డున ఓ బెంచీమీద కూర్చునివుంది. పక్కనే
మరో యువకుడు కూర్చుని ఏదో చెప్పి నవ్వుతున్నాడు. ఏటి
అవతల ఒడ్డున నాప్రియమైన అశోకవృక్షం-దట్టమైన దాని
కొమ్మల సందుల్లోంచి 'మడోనా'బొమ్మ యధాప్రకారం అర్థం
కాని చిరునవ్వు నవ్వుతూనే వుంది.

22

కొలోన్ లో గాగిన్ ఆరాతీశాను. అప్పటికే వాళ్ళ
క్కర్నుంచి లండన్ కు వెళ్లిపోయినట్లు తెలిసి నేనూ అక్కడికి
వెళ్ళాను. కాని లండన్ లో నాప్రయత్నాలన్నీ వ్యర్థ
మయ్యాయి. వాళ్ళను కనుక్కోవడానికి నేనెట్లా శ్రమఅంతా
వృధా అయిపోయింది. ఈ అపజయాన్ని అంగీకరించలేక ఇంకా

అన్వేషణ సాగించానుగాని కొన్నాళ్ళకి ఆప్రయత్నం విరమించక
 తప్పిందికాదు. ఆస్యా జీవించివుందో మరణించిందో కూడా
 తెలీలేదు నాకు. కొద్ది సంవత్సరాలక్రితం ఒక విదేశంలో
 రైల్వే ఓమనిషి కనిపించింది. ముమ్మారులూ ఆస్యాపోలికలే
 ఆ, ముఖంలో. ఎంత మరిచిపోదామనుకున్నా మరుపురాని
 పోలికలు!...కాని...వ్చ...అవ్వి వట్టిపోలికలు మాత్రమే.
 నేను భ్రమపడ్డాను...ఆస్యా- నాయావజ్జీవితంలోనూ ఏకైక
 మైన సుఖపరమావధి క్షణంలో చూసిన ఆస్యా- ఆ కుర్చీలో
 కుంగిపోయి కూర్చున్న ఆస్యా- నాస్మృతిలో సశ్వరంగా నిలిచి
 పోయింది.

కాని- ఒకటిమాత్రం ఒప్పుకోవాలి నేను. ఆమెను
 గురించి ఆటేకాలం ఆక్రోశిస్తూ కూర్చోలేదు నేను. ఆస్యానూ
 నన్నూ విడదీయటంలో కర్మదేవత మంచిపనే చేసిందేమోనని
 కూడా ఒక్కోసారి అనుకున్నాను దానిలాంటి భార్యతో నేను
 సుఖపడేవాణ్ణికాదేమో తెమ్మని నన్ను నేను సమాశ్వాసించు
 కున్నాను. అప్పటికింకా చాలా చిన్నవాణ్ణి. క్షణికమైన భవి
 ష్యత్తు అనంతంగా కనిపించినరోజులవ్వి. 'మళ్ళీ అలాగే సంభ
 వించరాదా? ఈసారి అంతకంటే మంచిది- అంతకంటే సుందర
 తరమైంది-?' అనుకున్నాను. చాలామంది స్త్రీలతో ప్రవర్తిం
 చాను గాని ఆస్యా నాలో రేకెరించిసభావం- తీవ్రమై అతి
 సున్నితమై అగాధమైన భావోద్రేకం మరెన్నడూ కలగలేదు
 నాకు. అంత ప్రేమపూరంగా అంతస్నిగ్ధంగా మరేనయనాలూ
 నన్ను నిలబెట్టలేదు. ఇంకెవరి హృదయం నా గుండెలమీద

విశ్రమించినా నా హృదయం అంత తియ్యని బాధతో, సుఖంతో
 కొట్టుకుపోలేదు. ఒంటిగంటి బ్రహ్మచారి నై ఏకాకి నై ఎప్పటికీ
 అంతంకాని కాలాన్ని ఇలా వెళ్ళదోసుకొస్తున్నాను. ఒకనాడు
 ఆస్య నాకోసం మేడమి దనుంచి జె రేనియం పూలగుత్తి ఒకటి
 విసిరేసింది. శుష్కించినోయిన ఆ పూగుత్తి ఆ మెరాసిన చీట్లు
 మాత్రమే నాకు మిగిలిన పవిత్ర స్మృతి చిహ్నాలు. ఈనాటి
 కూడా ఆ పూలగుత్తి లీలగా సువాసన వేసూంటుంది. ఆ
 పూలు విసిరిన చేయి-ఒక్కసారి మాత్రమే నా పెదవుల కద్దు
 కొన గలిగిన ఆచేయి-ఎక్కడ ఏ సమాధిలో శిథిలమైపో
 తోందో...మరి నేను...? నేనేమయ్యాను? ఆనాటి ఆనందం
 ఉత్సాహం పరవళ్లు తొక్కే ఆ ఆశ లూ ఆశ
 యాలూ-అన్నీ ఏమైపోయాయి? చివరికేం మిగిలింది? ఒక
 అనామకశుష్క పుష్పగుచ్ఛపు సురభిశం మానవుని సుఖదుః
 ఖాలీ ఆనంద విషాదాలీ అధిగమించి ఇంకా సజీవంగా
 వుంది...బహుశా ఆ మానవునికూడా అధిగమించి వుండగల
 దేమో...

~~~~~

ఆంధ్ర ప్రేంటర్స్.

విజయవాడ-2.

~~~~~

95

Check List

Book Number	NPROLE135		Date	11/04/2023
Front Cover			Back Cover	
Blank Pages	CF, 4, 95			
Missing Pages	NO			
Prepared By	Yameema	Cutting By	Yameema	
Scanned By	D. Mourita	Pages	99	
Quality Checking	Chayy			